Περιοδος 2η,
Νο 99
Γενάρης 2001
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Απεμπλουτισμένο ουράνιο Φρικαλέο νατοϊκό εγκλημα πολέμου σελ. 4

Δασκαλοι καθηγητές ενωμένοι νικητές σελ. 6-7

100 χρόνια απο την γέννηση του Παντελή Πουλιόπουλου σελ. 11

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΠΑΓΩΣΤΕ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ ΟΧΙ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία πια ότι αυτή η κυβέρνηση είναι κυβέρνηση των καπιταλιστών.

Την ίδια στιγμή που εξαγγέλει επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα "κίνητρα" για τους βιομήχανους, τους ξενοδόχους, τους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου έρχεται και παγώνει τα αιτήματα των εργαζομένων μέχρι το τέλος των εκλογών. Και όλ αυτά τάχα για να εμποδίσει τους "προνομιούχους" δημοσίους υπαλλήλους να εκμεταλλευτούν την προεκλογική περίοδο και να ζητήσουν αυξήσεις.

Λίγες μέρες μετά οι βιομήχανοι ένδυσης και υπόδησης ακολουθώντας το παράδειγμα του Κληρίδη ανακοίνωσαν ότι θα παγώσουν τις συμβάσεις των εργαζομένων σε αυτούς τους τομείς για τα επόμενα τρία χρόνια γιατί τάχα δεν αντέχουν να δώσουν καμιά αύξηση. Μας δουλεύουν ξεδιάντρωπα.

Η συμπαιγνία της κυβέρνησης και των εργοδοτών δεν πρέπει να περάσει

ανάλυση στη σελ. 3

Ο Πανίκος Τσιαρκούμα πληρώνει την ένταση που δημιουργούν οι εθνικιστές και οι στρατοκράτες

Η σύλληψη του Πανίκου Τσιακούρμα είναι φανερό πως αποτελεί αντίποινα για την σύλληψη του τουρκοκύπριου Ομέρ Τεκογούλ. Λίγες μέρες μετά την σύλληψη και την προφυλάκιση του Τεκογούλ απο ελληνοκυπριακό δικαστήριο για εμπόριο ναρκωτικών, τουρκοκύπριοι αστυνομικοί έπιασαν τον Π. Τσιακούρμα τον οποίον κατηγόρησαν για εμπόριο ναρκωτικών και του επέβαλαν ποινή φυλάκισης τριών μηνών.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία οτι ο Π. Τσιακούρμα δεν έχει την παραμικρή σχέση με τα όσα τον κατηγορούν. Τα ίδια πιθανόν να ισχύουν και για τον Τεκογούλ αν κρίνουμε απο τις δηλώσεις και τις αντιδράσεις των συγγενών του και απο το γεγονός ότι ο ίδιος ο Αναστασιάδης αναγκάστηκε να μιλήσει «για σκοπιμότητες» στην σύλληψη του.

Εκείνο που είναι σίγουρο είναι ότι ο Πανίκος Τσιακούρμας και ο Ομέρ Τεκογούλ πληρώνουν το κλίμα έντασης που δημιουργούν οι εθνικιστές και οι αρχουσες τάξεις των δύο πλευρών.

Ο χώρος στον οποίο έγιναν και τα δυό περιστατικά είναι η περιοχή Πύλας - Περγάμου που τους τελευταίους μήνες είχε μετατραπεί σε χώρο πολλών δικοινοτικών εκδηλώσεων. Κάτι που σίγουρα δεν ευχαριστούσε τους εθνικιστές και τους στρατοκράτες και στις δυό πλευρές. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που και στις δυό πλευρές προσπάθησαν να δημιουργήσουν νέες θέσεις και φυλάκια προκαλώντας ένταση.

Δικαιολογημένα οι συγγενείς του Τσιαρκούμα τα έβαλαν με την κυβέρνηση για τους χειρισμούς της. Η υποκρισία των κυβερνώντων έχει αποκαλυφτεί πλήρως μετά απο τόσες εβδομάδες που ο Τσιακούρμας βρίσκεται στη φυλακή και οι συγγενείς του οργανώνουν εκδηλώσεις απο το Λήδρα Πάλας μέχρι τις βρεττανικές βάσεις.

Τίποτα όμως δεν πρόκειται να κάνουν ούτε οι βρεττανοί, ούτε και η κυβέρνηση Κληρίδη που ενδιαφέρεται περισσότερο να κρατήσει τα πολιτικά προσχήματα και να εμφανίζεται σαν το μόνο νόμιμο κράτος στη Κύπρο παρά για την ζωή του Πανίκου Τσιακούρμα και πολύ περισσότερο για τον τουρκοκύπριο Τεκογούλ.

Αντίθετα οι απλοί άνθρωποι και στις δυό πλευρές φαίνεται να μην πολυπιστεύουν τις επίσημες εκδοχές που δίνουν οι αρχές και ζητούν την αποφυλάκιση τους. Οι τουρκοκύπριοι που εργοδοτούσε ο Π. Τσιακούρμας οργάνωσαν εκδήλωση συμπαράστασης και πληρώνουν τα έξοδα του δικηγόρου που τον εκπροσωπεί.

Σ' αυτές τις προσπάθειες και στην αλληλεγγύη των απλών ανθρώπων είναι που πρέπει να στραφούν οι συγγενείς του Τσιαρκούρμα. Μόνο η καλιέργεια ενός κλίματος συνεργασίας και φιλίας των απλών ανθρώπων και στις δυό κοινότητες μπορεί να συμβάλει στην απελευθέρωση του Πανίκου και να βάλει τέρμα στο κλίμα έντασης και καχυποψίας που καλιεργούν οι εθνικιστές και των δυό πλευρών.

Ενα πρώτο σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θα ήταν η άμεση αποφυλάκιση του Τεκογούλ. Αυτό θα βοηθούσε στην δημιουργία ενός καλύτερου κλίματος και στην προσπάθεια απελευθέρωσης του Τσιακούρμα. Αν η αστυνομία και η εισαγγελεία έχουν στοιχεία εναντίον του Τεκογούλ, για λαθρεμπόριο ναρκωτικών ας τα παραχωρήσουν στις τουρκοκυπριακές αρχές για να τον οδηγήσουν εκείνες σε δικαστήριο. Εξάλλου δεν θα είναι η πρώτη φορά που η ελληνοκυπριακή αστυνομία παραδίδει τουρκοκύπριους στην άλλη πλευρά. Το '86 παρέδωσε δυό αντικαθεστωτικούς τουρκοκύπριους, τον Μουσα Ονούρ και τον Μουσταφά Εμίν, στις τουρκοκυπριακές αρχές που τους οδήγησαν σε δίκη και τους έριξαν στην φυλάκή.

Η επιμονή στο κλίμα έντασης μόνο τους εθνικιστές εξυπηρετεί και απειλεί να δημιουργήσει νέα επεισόδια.

Οι συγγενείς του Τσιακούρμα δεν σταμάτησαν ουτε μια στιγμή να οργανώνουν εκδηλώσεις και να κατηγορούν την κυβένηση για τους χειρισμούς της.

Ρατσιστικές ριπές Χριστοδούλου

***«Σε λίγα χρόνια οι αλλοδαποί θα μας καταστήσουν μειοψηφία στην Κύπρο».* Με αυτές τις ρατσιστικές κινδυνολογίες συνεχίζει ο Υπουργός Εσωτερικών, Χριστοδούλου, να τα βάζει με το πιο εξαθλιωμένο και κατατρεγμένο κομμάτι της κοινωνίας, τους ξένους εργάτες.**

Αυτές οι ρατσιστικές δηλώσεις ανοίγουν το δρόμο στο ρατσισμό και στρέφουν ορισμένους, ευτύχως ακόμα μεμονομένα, σε ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια στους ξένους εργάτες.

Ακόμα και οι ελληνοπόντιοι, παρόλο που τους θεωρούν «αδελφούς», βρέθηκαν πολλές φορές θύματα ρατστιστικών επιθέσεων. Στις αρχές του Γενάρη, ξυλοκοπήθηκε ελληνοπόντιος απο ελληνοκύπριο στην Λεμεσό γιατί ταχα κοίταζε την γυναίκα του. Χρειάστηκε να κατεβούν στους δρόμους δεκάδες αγανακτησμένοι ελληνοπόντιοι για να αναγκαστεί η αστυνομία να κάνει συλλήψεις.

Οι ρατσιστικοί περιορισμοί των μεταναστών οδηγούν στην άγρια εκμετάλευση των ξένων εργατών και μερικές φορές στον ίδιο το θάνατο. Συχνά βλέπουμε ξένους εργάτες να πνίγονται στα σαπιοκάραβα είτε να παιθαίνουν απο ασφυξία κλεισμένοι σε κοντέϊνερ ακόμα και σε ψυγεία. Αστυνομία και κυβέρνηση όσους καταφέρουν να φτάσουν στην Κύπρο τους «υποδέχονται» με τον πίο βάρβαρο τρόπο.

Ακόμα και οι ξένοι που βρίσκονται «νόμιμα» στην Κύπρο αντιμετωπίζουν το ρατσισμό του κράτους και της αστυνομίας. Σύμφωνα με έκθεση της Επίτροπου Διοικήσεως, Ηλιάνας Νικολάου, ακόμα και οι αλλοδαποί που παρουσιάζονται οικειοθελώς στα γραφεία των κλιμακίων Αλλοδαπών και Μετανάστευσης, για να καταγγείλουν τον εργοδότη για παραβίαση των όρων εργοδότησης τους απο τον εργοδότη ή κακή συμπεριφορά συλλαμβάνονται οι ίδιοι. Οτι ακόμα τίς περισσότερες φόρες διώχνονται χωρίς να υπάρχει διάταγμα κράτησης ή απέλασης τους. Ουτε παρουσιάζουν τους ξένους κρατούμενους στο Δικαστήριο μέσα στο 24ώρο για έκδοση διατάγματος κράτησης όπως καθορίζει ο νόμος. Συμφωνα με την έκθεση της επιτρόπου οι ξένοι συλλαμβάνονται και οδηγούνται σε αστυνομικά κρατητήρια όπου κρατούνται έκει μέχρι και δύο βδομάδες πρίν απελάθουν και όχι σπάνια πληρώνουν και το εισητήριο έπιστροφης στην χώρα τους παρόλο που αυτό είναι υποχρέωση του εργοδότη.

Αν αυτή την αντιμετώπιση έχουν οι «νόμιμοι» ξένοι έργατες, η κατάσταση για τους «παράνομους» είναι τρις φορές χειρότερη.

Ο Χριστοδούλου ο οποίος στηρίζει μια κυβέρνηση που με την πολιτική της οδηγά τους εργάτες σε ανεργία και φτώχεια και συνεχώς μειώνει την δυνατότητα για πλατιά ιατρική περίθαλψη και μόρφωση δεν μας πείθει ότι κινδυνέυουμε απο τους εξαθλιωμένους ξένους εργάτες. Αντίθετα ο «εχθρός» βρίσκεται στο προεδρικό, στα γραφεία της ΟΕΒ και στα διάφορα Υπουργεία.

Οι ξένοι εργάτες, θύματα της ανισόμερης ανάπτυξης του καπιτάλισμου ή της καταλήστευσης της χώρας τους απο τα «αναπτυγμένα» κράτη, αφήνουν συγγενείς και φίλους για ένα πιάτο φαί στη ξενειτιά, σε συνθήκες συνεχούς φόβου για απέλαση. Η εργατική αλληλεγγύη πρέπει να γίνει τρόπος ζωής του εργάτικου κινήματος που να ενώνει ξένους και ντόπιους εργάτες ενάντια στο ρατσισμό και την εκμετάλευση.

Οι ξένοι απελαύνονται οικογενειακώς χωρίς να χρειάζεται συνήθως καμιά δικαστική απόφαση

Δήμητρα Χριστοδούλου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ο Κληρίδης αμέσως μετά τις «πρωτοχρονιάτικες ευχές» εξάγγειλε στους εργαζόμενους την απόφασή του για παγοποίηση όλων των αιτημάτων μέχρι τις βουλευτικές εκλογές τον ερχόμενο Μάιο. Κι αυτό για να μην εκμεταλλευτούν υποτίθεται οι εργαζόμενοι τις εκλογές και υποβάλλουν μαζικά τα αιτήματά τους. Με αυτό τον τρόπο θεωρεί ότι θα *«καθιερωθούν άψογες και ισότιμες προϋποθέσεις για συμμετοχή όλων των κομμάτων και υποψηφίων στην εκλογική διαδικασία»*.

Την ώρα που οι τραπεζίτες ανακοινώνουν κέρδη εκατομμυρίων και επεκτείνονται στο εξωτερικό η κυβέρνηση θέλει να παγώσει τα αιτήματα των εργαζομένων.

Η απόφαση του Κληρίδη για παγοποίηση των αιτημάτων δεν γίνεται από θέση ισχύος αλλά αντίθετα για να ανακτήσει η κυβέρνηση τον έλεγχο σε μια κατάσταση που μοιάζει να της ξεφεύγει.

Από τον περασμένο Νοέμβρη ο Κληρίδης και η κυβέρνησή του βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα μέτωπο δυναμικών διεκδικήσεων. Οι κινητοποιήσεις των δασκάλων ανάγκασαν το υπουργείο Παιδείας να ικανοποιήσει το χρόνιο αίτημά τους για ίση μεταχείριση ξεκινώντας έτσι μια αλυσιδωτή αντίδραση. Ακολούθησαν οι καθηγητές και οι κυβερνητικοί γιατροί που απειλούν με απεργίες ενώ η ΠΑΣΥΔΥ ζητά συζήτηση για τους μισθούς και για την ανέλιξη των υπαλλήλων κοντράροντας την κυβέρνηση που δήλωνε ότι δεν διαπραγματεύεται αναβαθμίσεις στο μισθολόγιο.

Επιπλέον το 2001 προμηνύεται χρονιά διεκδικήσεων και κινητοποιήσεων και από διάφορους άλλους κλάδους εργαζομένων. Ανάμεσα στα επίμαχα θέματα είναι η ανανέωση των συλλογικών συμβάσεων, η υπερωριακή αποζημίωση, οι φορολογικές μεταρρυθμίσεις, το Εθνικό Σχέδιο Υγείας.

Η κυβέρνηση φοβάται τις απεργίες για δυο λόγους. Πρώτον, το ότι οι δάσκαλοι έχουν κερδίσει, ενώ οι καθηγητές και οι γιατροί πατώντας πάνω σ' αυτό έχουν στριμώξει την κυβέρνηση και ακολουθούν οι δημόσιοι υπάλληλοι, όλα αυτά, για την κυβέρνηση και τους εργοδότες δημιουργούν ένα «κακό» προηγούμενο για άλλα κομμάτια εργαζομένων.

Δεύτερον, η κυβέρνηση του Συναγερμού γνωρίζει πολύ καλά ότι η πτώση της δημοτικότητάς δεν οφείλεται αόριστα στην «φθορά της εξουσίας» αλλά στα αλλεπάλληλα χτυπήματα που δίνει στο βιοτικό επίπεδο εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων με:

- τις τρεις διαδοχικές αυξήσεις στα καύσιμα τους τελευταίους μήνες και τους λογαριασμούς του ρεύματος να έχουν εκτιναχτεί στα ύψη.

- τις αυξήσεις στους λογαριασμούς των τηλεφώνων που μέχρι το τέλος του 2001 θα έχουν φτάσει το 150%!

- τις αυξήσεις στα φάρμακα και στα νοσήλια των νοσοκομείων

- τον ΦΠΑ που μόλις πριν λίγους μήνες αυξήθηκε από 8% σε 10% κι έρχεται τώρα η κυβέρνηση με τους προϋπολογισμούς να αυξήσει κι άλλο στο 12%

- την αύξηση στους φόρους κατανάλωσης, καύσιμα, ποτά, καπνικά και γενικά αύξηση των έμμεσων φόρων.

- την απελευθέρωση των επιτοκίων, που αντί για μείωση όπως διατυμπάνιζαν οι διάφοροι «αρμόδιοι», ανέβηκαν αφού οι τράπεζες βρήκαν τρόπο να νομιμοποιήσουν τις παράνομες υπερχρεώσεις («έξοδα μελέτης») που επέβαλλαν για χρόνια στους δανειζόμενους.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, ακόμα κι από εκείνους που ψήφισαν Συναγερμό, άρχισαν να αγανακτούν με αυτή την πολιτική. Η δημοσκόπηση που έγινε για λογαριασμό του Προεδρικού, σύμφωνα με τις πληροφορίες του «Πολίτη» (7/1/01), *«παρουσιάζει μια ιδιαίτερα ζοφερή εικόνα ως προς τις επιδόσεις της κυβέρνησης στα θέματα εσωτερικής διακυβέρνησης»* με αποτέλεσμα το ποσοστό του Συναγερμού να πέσει στο 28 % σε αντίθεση με το ΑΚΕΛ που παίρνει το προβάδισμα με 31% Γι' αυτό και ο Κληρίδης επιδιώκει να επιβάλει την ανακωχή!

Γι' αυτό και η απάντηση των χιλιάδων εργαζομένων θα πρέπει να είναι δυναμικές κινητοποιήσεις για αυξήσεις, για προσλήψεις, ενάντια στη λιτότητα και τις περικοπές με σύνθημα *«Να παγώσουν τα κέρδη και οι απαιτήσεις των καπιταλιστών όχι τα αιτήματα των εργατών»*.

70,000 άνθρωποι ζουν κάτω από το όριο φτώχειας, στην πλειοψηφία τους συνταξιούχοι που είναι αναγκασμένοι να επιβιώσουν με 150 λιρες το μήνα.

Κυβέρνηση και εργοδότες μας λενε ότι δεν υπάρχουν λεφτά για αυξήσεις στους μισθούς, για προσλήψεις στα νοσοκομεία, για να αυξηθούν οι δαπάνες στα σχολεία και για κοινωνικές δαπάνες.

Λεφτά υπάρχουν

Τη στιγμή που ο Κληρίδης δηλώνει ότι από κυβερνητικής πλευράς «παγώνει» τα αιτήματα των εργαζομένων την ίδια στιγμή προσφέρει ανοικτές επιταγές στους τραπεζίτες, εκατομμύρια λίρες επιδοτήσεις στους βιομήχανους, φοροαπαλλαγές και μείωση του εταιρικού φόρου στις επιχειρήσεις. Δίνει «κίνητρα» για συγχωνεύσεις εταιρειών, ελπίζοντας σε νέο ξεκίνημα του χρηματιστηρίου και ζητά να κάνει δάνειο ΛΚ100 εκατομμύρια για την ίδρυση «σταθεροποιητικού ταμείου» για «στήριξη» του ΧΑΚ διευκολύνοντας έτσι τους μεγαλοκαρχαρίες να τζογάρουν!

Τα λεφτά υπάρχουν. Βρίσκονται στα υπέρογκα κέρδη που εξαγγέλλουν οι επιχειρήσεις. Βρίσκονται στα προκλητικά ποσά που παίχτηκαν στο Χρηματιστήριο. Δισεκατομμύρια λίρες από τις οικονομίες και τα διάφορα ταμεία των εργαζόμενων πήγαν στις τσέπες 100-200 μεγαλοκαρχαριών. Όμως, η κυβέρνηση Κληρίδη δεν τολμάει αλλά ούτε και θέλει να ακουμπήσει τον τεράστιο πλούτο που βρίσκεται στα χέρια μια μειοψηφίας που δεν εκλέγεται και που είναι ανεξέλεγκτη.

Επειδή η πολιτική της κυβέρνησης βρίσκεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων η κυβέρνηση τρέμει τις απεργίες και επιζητά ένα «ήπιο» πολιτικό και κοινωνικό κλίμα που θα επιτρέψει στον Συναγερμό «άψογες και ισότιμες προϋποθέσεις» στην εκλογική διαδικασία.

Η Αντιπολίτευση

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η στάση της ΠΕΟ και της αντιπολίτευσης του ΑΚΕΛ θυμίζει το «γι' αλλού κινήσαμε κι αλλού η ζωή μας πάει».

Δυστυχώς, αντί για μια αποστομωτική και χωρίς περιστροφές απάντηση στον Κληρίδη για το πάγωμα των αιτημάτων, οι ηγεσίες της ΠΕΟ και του ΑΚΕΛ έδειξαν να κλωθογυρίζουν. Ο Γ.Γ. της ΠΕΟ, Πάμπης Κυρίτσης, ανέφερε ότι δεν μπορεί να τοποθετηθεί αρνητικά ή θετικά επειδή η δήλωση του Κληρίδη είναι «γενική και ασαφής» ενώ το ΑΚΕΛ ανέβαλε την τοποθέτησή του.

Με δεδομένο το δεινοπάθημα της κυβέρνησης το ΑΚΕΛ, σαν κόμμα που υπερασπίζεται τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αντί να εκφράσει την διάθεση όλων εκείνων των εργαζομένων που θέλουν ν' αντισταθούν μιλάει ενάντια στην πόλωση και την αντιπαράθεση. Όσο για τους προϋπολογισμούς για δεύτερη χρονιά το ΑΚΕΛ κρατάει αποχή με το επιχείρημα την διατήρηση της πολιτικής σταθερότητας και ισορροπίας λόγω του κυπριακού.

Αυτή η στάση του ΑΚΕΛ με κανένα τρόπο δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες και την αντικυβερνητική διάθεση του κόσμου. Αντίθετα, απογοητεύει και συγχύζει τους αγωνιστές της εργατικής τάξης. Γι' αυτό χρειάζεται σήμερα να χτίσουμε μια άλλη αριστερά που να κοντράρει τις επιλογές των καπιταλιστών κι όχι να τους κάνει πλάτες για να περάσουν.

Μια αριστερά που να μην κάνει πίσω σε μια σειρά ζητήματα όπως την Ε.Ε. και στο θέμα των βρετανικών βάσεων αλλά που να μπορεί να προβάλει το όραμα του σοσιαλισμού σαν την προοπτική στους καθημερινούς αγώνες της εργατικής τάξης. Μια αριστερά που θα είναι υπεύθυνη και εποικοδομητική μπροστά στα συμφέροντα των εργατών και όχι στα σχέδια των καπιταλιστών. Σ' αυτή την προοπτική είναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Σήμερα που αποκαλύπτεται με δραματικό τρόπο ο βρώμικος ρόλος των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια και η καταστροφή που προκάλεσαν με τις βόμβες ουρανιού αυτό το βιβλιαράκι γίνεται ξανά επίκαιρο

Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ: 02-349959

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Το τριήμερο του μαρξισμού έδωσε μια γερή ώθηση στην οικονομική μας εξόρμηση. Μαζεύτηκαν άλλες 787 λίρες τον τελευταίο μήνα ανεβάζοντας το συνολικό ποσό που έχει μαζευτεί μέχρι τώρα στις 2577 λίρες. Ευχαριστούμε όσους πρόσφεραν απλόχερα για να μαζευτεί αυτό το ποσό που μας επέτρεψε να έχουμε τη συντρόφισσα απο την Τουρκία στο μαρξισμό μας και να καλύψουμε και τα άλλα έξοδα του τριήμερου

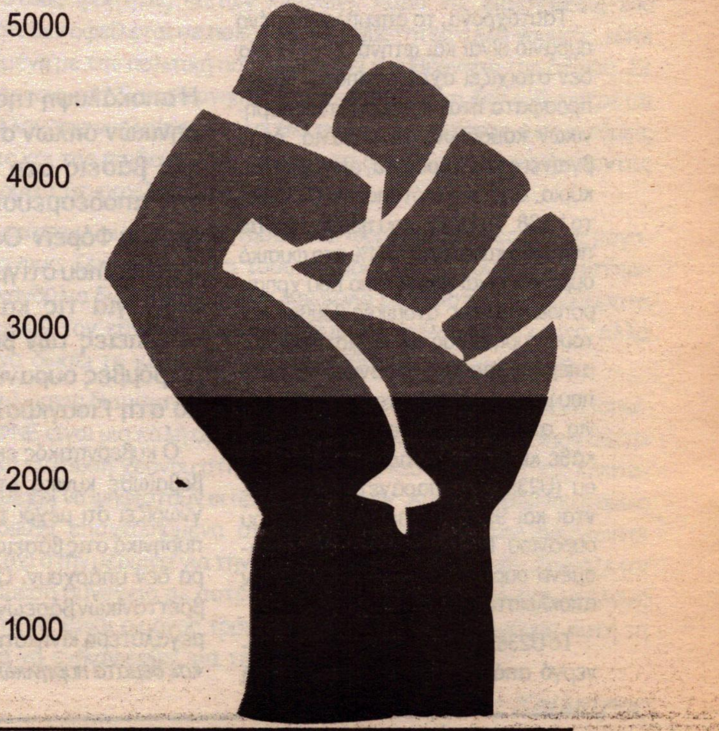

"ΑΠΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ ΟΥΡΑΝΙΟ"

ΦΡΙΚΑΛΕΟ ΝΑΤΟΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Χιονοστιβάδα έχουν γίνει οι τρομαχτικές αποκαλύψεις για τα βλήματα με απεμπλουτισμένο ουράνιο. Η αγανάκτηση, ο θυμός και η οργή ξεχειλίζουν. Και όχι άδικα.

Στην Ιταλία 6 φαντάροι, από τη δύναμη που υπηρέτησε στη Βοσνία, έχουν πεθάνει μέχρι σήμερα από λευχαιμία. Αλλοι 24 βετεράνοι της "ειρηνευτικής δύναμης" της Γιουγκοσλαβίας νοσηλεύονται σε νοσοκομεία με συμπτώματα του "συνδρόμου των Βαλκανίων". Στο Βέλγιο οι νεκροί έχουν φτάσει τους 5. Η Ισπανία έχει έναν νεκρό, από την "ειρηνευτική δύναμη" της Μακεδονίας και μια υπαξιωματικό, με λευχαιμία, στο νοσοκομείο. Εναν νεκρό, μέχρι σήμερα, έχει και η Πορτογαλία.

Στην Γερμανία οι εφημερίδες δημοσίευσαν πριν από λίγες μέρες την περιπέτεια του Uelzener Buethe, που προσβλήθηκε από λευχαιμία μερικούς μήνες αφού γύρισε από τη Βοσνία και γιατρεύτηκε.

Το "καμάρι" των στρατοκρατών

Το απεμπλουτισμένο ουράνιο είναι το καμάρι της πολεμικής βιομηχανίας και το πιο "μοντέρνο" αντιαρματικό όπλο του ΝΑΤΟ. Το ουράνιο είναι ένα από τα πιο βαριά στοιχεία της φύσης. Ενα κομμάτι ουράνιου έχει περίπου το διπλάσιο βάρος από ένα ίδιο κομμάτι από μολύβι. Το ειδικό του βάρος είναι ελάχιστα μόνο μικρότερο από του χρυσού και της πλατίνας. Σε αντίθεση, όμως, με το χρυσό και το μολύβι, το ουράνιο είναι εξαιρετικά σκληρό. Ο συνδυασμός αυτών των ιδιοτήτων -της μεγάλης πυκνότητας και της μεγάλης σκληρότητας- δίνει στα βλήματα με κεφαλή ουρανίου τεράστια διεισδυτική ικανότητα. Κυριολεκτικά τα βλήματα αυτά διαπερνάνε τα χοντρά μεταλλικά τοιχώματα των τάνκς τόσο εύκολα όσο το "ζεστό μαχαίρι το βούτυρο".

Από την θερμότητα που αναπτύσσεται από την σύγκρουση το ουράνιο στην κεφαλή των βλημάτων αναφλέγεται. *"Ενα βλήμα αποτελούμενο από ουράνιο"*, λέει στα αθηναϊκά Νεα ο "αμυντικός αναλυτής" Κώστας Γρίβας *"όχι μόνο θα διατρήσει έναν ατσάλινο θώρακα αλλά θα εκραγεί σαν εμπρηστική βόμβα στο εσωτερικό του άρματος εξοντώνοντας τους πάντες"*.

Ταυτόχρονα, το απεμπλουτισμένο ουράνιο είναι και φτηνό. Στην ουσία δεν στοιχίζει σχεδόν τίποτα. Μέχρι πρόσφατα ήταν η "φύρα" των πυρηνικών καυσίμων. Το ουράνιο, όταν βγαίνει από τα ορυχεία, αποτελείται, κύρια, από δυο ισότοπα, το U235 και το U238. Το U235, που περιέχεται σε ποσοστό κάτω από το 1% στο φυσικό ουράνιο, είναι το ισότοπο που χρησιμοποιείται στις ατομικές βόμβες και τους πυρηνικούς αντιδραστήρες. Το απεμπλουτισμένο ουράνιο είναι αυτό που μένει όταν, από το φυσικό ουράνιο, απομακρυνθεί το U235. Μαζί με κάθε κιλό "εμπλουτισμένου" ουρανίου (U235) που παράγεται, παράγονται και 99 κιλά απεμπλουτισμένου ουρανίου. Πρακτικά, το απεμπλουτισμένο ουράνιο αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από U238.

Το U238 είναι πολύ λιγότερο ραδιενεργό από το U235. Στη μεταλλική του μορφή θεωρείται ότι δεν είναι ιδιαίτερα επικίνδυνο -η ακτινοβολία του δεν μπορεί να περάσει το ανθρώπινο δέρμα. Περνάει όμως στον οργανισμό με την αναπνοή, τις μολυσμένες τροφές και τα μολυσμένα ποτά. Η έκρηξη των βλημάτων ουρανίου στο Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία, παρήγαγε ένα νέφος από οξείδια ουρανίου, τα οποία με τη βοήθεια του ανέμου απλώθηκαν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, μολύνοντας το έδαφος, το νερό, τα φυτά, τα ζώα και τους ίδιους τους ανθρώπους.

Τοξικό

Το απεμπλουτισμένο ουράνιο, όμως, δεν είναι μόνο ραδιενεργό: είναι, ταυτόχρονα, και τοξικό -εξαιρετικά τοξικό για την ακρίβεια. Στην "Καταιγίδα της Ερήμου" οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους έσπειραν σχεδόν ένα εκατομμύριο βλήματα με κεφαλές ουρανίου στο έδαφος του Ιράκ και του Κουβέιτ. Από τότε μέχρι σήμερα 100.000 Αμερικανοί φαντάροι έχουν παρουσιάσει τα συμπτώματα της "Ασθένειας του Κόλπου": μόνιμη κούραση, πτώση των μαλλιών, σάπισμα των δοντιών, κατάθλιψη, θάνατος. Οι οργανώσεις των βετεράνων του πολέμου υπολογίζουν ότι οι νεκροί, από την "ασθένεια του Κόλπου" ξεπερνάνε μέχρι σήμερα τους 400.

Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε τους ηγέτες της Δύσης να σπείρουν με βλήματα ουρανίου, μερικά χρόνια αργότερα τη Βοσνία, το Κοσυφοπέδιο και τη Σερβία. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία οι βομβαρδισμοί άφησαν πάνω από 40 τόνους ουρανίου στα εδάφη της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Το τοξικό νέφος που προκλήθηκε από τους βομβαρδισμούς έχει μολύνει όλα τα Βαλκάνια.

Ο Σημίτης είναι συνένοχος

Ο ένας μετά τον άλλο οι υπουργοί της ελληνικής κυβέρνησης προσπάθησαν να "βγάλουν την ουρά τους έξω" από το σκάνδαλο του απεμπλουτισμένου ουρανίου.

Η ελληνική κυβέρνηση, όμως, που τώρα ζητάει "έρευνα" ήξερε, όπως και όλες οι άλλες κυβερνήσεις του ΝΑΤΟ, ότι οι ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις είχαν χρησιμοποιήσει βλήματα ουρανίου. Οχι μόνο ήξερε αλλά, όπως παραδέχτηκε και η ίδια, ο ελληνικός στρατός έχει προμηθευτεί και έχει χρησιμοποιήσει σε ασκήσεις χιλιάδες τέτοια βλήματα.

Και, προφανώς, ήξερε και τους κινδύνους. Αν δεν τους ήξερε τότε γιατί κουβάλησε χώμα από την Ελλάδα για να "στρώσει" τη βάση του Ουρόσεβατς, πριν εγκατασταθεί εκεί η ελληνική αποστολή; Και γιατί επέμενε να τροφοδοτεί τους στρατιώτες με τρόφιμα και νερό από τη Θεσσαλονίκη;

Στην πραγματικότητα ο Σημίτης και ο Τσοχατζόπουλος έστειλαν κυνικά την ελληνική αποστολή στο Κοσυφοπέδιο αδιαφορώντας για τους κινδύνους πολύ απλά γιατί η συμμετοχή της Ελλάδας στην "ειρηνευτική" δύναμη είχε -και έχει- μεγάλη σημασία για την "διεθνή θέση της χώρας", για την προώθηση των συμφερόντων των ελλήνων καπιταλιστών στην περιοχή δηλαδή. Για να μπορούν να διεισδύσουν στις αγορές στη Σόφια και το Βελιγράδι η ΦΑΓΕ, η ΔΕΛΤΑ και η Ιντρακόμ, ο Σημίτης και οι υπουργοί του παρείχαν κάθε εξυπηρέτηση στις ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις στο Κόσοβο αδιαφορώντας για την ραδιενέργεια και τα τοξικά αέρια, αδιαφορώντας δηλαδή για τον καρκίνο, τη λευχαιμία ή το σύνδρομο των Βαλκανίων.

Και προκλητικά συνεχίζουν να κάνουν το ίδιο τώρα που η κρίση έχει χτυπήσει την Ελλάδα και όλα τα Βαλκάνια.

Η "ειρηνευτική δύναμη" παραμένει στο Κοσυφοπέδιο -παρόλο που το 1/3 των στρατιωτών έχει ζητήσει να γυρίσει πίσω. Οι βάσεις -που καθοδηγούσαν τις αεροπορικές επιδρομές του ΝΑΤΟ στο Κοσυφοπέδιο- μένουν στη θέση τους, έτοιμες για την επόμενη επιχείρηση.

Την ίδια στιγμή τα μέσα που μπορούν να ελέγξουν αν κάποιος έχει μολυνθεί από το ουράνιο, δεν υπάρχουν: ο Δημόκριτος, το μοναδικό κέντρο που διαθέτει κάποια υποδομή, έχει τη δυνατότητα να εξετάζει όλα και όλα 4 με 5 άτομα κάθε μέρα -και η ελληνική κυβέρνηση δεν έχει καμιά πρόθεση να ξοδέψει ούτε μια δεκάρα για να αυξήσει αυτά τα νούμερα.

Μόλυνση σημαίνει αρρώστια αλλά τα δημόσια νοσοκομεία στην Ελλάδα είναι διαλυμένα και το νέο νομοσχέδιο του Παπαδόπουλου, που περνάει αυτές τις μέρες από τη Βουλή, θα τα αποτελειώσει.

Τα "ερωτηματικά", οι "έρευνες" και οι "αντιρρήσεις" του Σημίτη, του Τσοχατζόπουλου ή του Παπανδρέου είναι απλά στάχτη για τα μάτια του κόσμου.

- Να σταματήσει αμέσως η ΝΑΤΟϊκή επέμβαση
- Να φύγουν όλα τα στρατεύματα απο τα Βαλκάνια.
- Να κλείσουν αμέσως οι βάσεις σε Ελλάδα και Κύπρο.
- Να σταματήσει το εμπάρκο κατα του ΙΡΑΚ που οδηγεί καθημερινά στο θάνατο χιλιάδες παιδιά εξαιτίας των ελλείψεων σε φάρμακα και τρόφιμα

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ

Η αποκάλυψη της ύπαρξης πυρηνικών όπλων στις βρεττανικές βάσεις στη Κύπρο, μετά την αποδέσμευση των αρχείων του Φόρεϊν Όφις, ήλθε την ίδια περίπου στιγμή με το σκάνδαλο για τις καταστροφικές συνέπειες των βομβαρδισμών με βόμβες ουρανίου στο πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος επιβεβαίωσε κυνικά οτι η κυβέρνηση γνώριζε ότι μέχρι το '74 υπήρχαν πυρηνικά στις βάσεις αλλά ότι σήμερα δεν υπάρχουν. Ο διοικητής των βρεττανικών βάσεων όμως με ακόμη μεγαλύτερη κινηκότητα δήλωσε ότι *«σε θέματα πυρηνικών όπλων οι βρεττανικές αρχές ούτε επιβεβαιώνουν ούτε και διαψεύδουν».*

Αν όλ' αυτά απο την μεριά των αρχών των βάσεων αλλά και της κυβέρνησης που τους δίνει το πράσινο φώς κάθε φορά που θέλουν να τις χρησιμοποιήσουν εναντίον κάποιας γειτονικής χώρας, όπως το ΙΡΑΚ το 1990-92 ή το Κόσσοβο πιό πρόσφατα, είναι κατανοητά η στάση της αριστεράς είναι το λιγότερο απαράδεχτη.

Το ΑΚΕΛ που στο παρελθόν, ιδιαίτερα την εποχή του ψυχρού πολέμου, οργάνωσε μερικές απο τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις που έγιναν ποτέ στη Κύπρο, ενάντια στις βάσεις, σήμερα σιωπά. Αντί ν' αρπάξει την ευκαιρία σήμερα που η οργή και ο θυμός του κόσμου στρέφεται ενάντια στους Αγγλοαμερικανούς για τα εγκλήματα πολέμου που διέπραξαν με τον βομβαρδισμό του ΙΡΑΚ και των Βαλκανίων με βόμβες ουρανίου, περιορίστηκε να δηλώσει ότι *«δικαιώθηκε»* και ότι *«επιβάλλεται επιτέλους να λειτουργήσει η διαφάνεια γύρω από τις δραστηριότητες των βάσεων που είναι αντίθετες με το διεθνές δίκαιο και θέτουν σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη της Κύπρου... Το ΑΚΕΛ, για λόγους αρχής, τάσσεται ενάντια στην ύπαρξη βάσεων στην Κύπρο, ανεξάρτητα από το ότι τη δεδομένη στιγμή δεν τίθεται αυτό το ζήτημα.»*

Για το ΑΚΕΛ δεν «τίθεται αυτή τη στιγμή» θέμα βάσεων γιατί προέχει το Κυπριακό και η εξασφάλιση των ελληνοκυπριακών επιδιώξεων. Γι αυτό και δεν πρέπει να ενοχλήσουμε τους βρεττανούς απο τους οποίους περιμένουμε να μας βοηθήσουν, στο Κυπριακό και στην ένταξη στην Ε.Ε. Οι βάσεις που απειλούν με πυρηνικό όλεθρο, ακόμη και σε περίπτωση ατυχήματος, όχι μόνο την Κύπρο αλλά και ολόκληρη την περιοχή και που έχουν μετατραπεί σε ορμητήριο των ιμπεριαλιστών κατα την διάρκεια του πολέμου στο Κόλπο ας συνεχίσουν το καταστροφικό τους έργο. Περίεργη αντίληψη πρέπει να έχει το ΑΚΕΛ για τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη των λαών που τόσο συχνά επικαλείται η ΕΔΟΝ στα συνθήματα της.

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μετά από 60 μέρες απεργία πείνας η δολοφονική επίθεση της αστυνομίας

Συγκλονίστηκε ολόκληρη η Τουρκία στα τέλη του περασμένου Δεκέμβρη απο την απόφαση της κυβέρνησης Ετζεβίτ να χτυπήσει τους απεργούς πείνας πολιτικούς κρατούμενους. Δεκάδες είναι οι νεκροί απεργοί πείνας από την βάρβαρη επίθεση της τουρκικής αστυνομίας σε 24 φυλακές. Στις 4.30 το πρωί της Τρίτης 19 Δεκέμβρη, εκατοντάδες πάνοπλοι αστυνομικοί με θωρακισμένα και μπουλντόζες μπήκαν στις φυλακές προσπαθώντας να αρπάξουν τους απεργούς πείνας και να τους αναγκάσουν να διακόψουν την διαμαρτυρία τους.

Την Πέμπτη 14 Δεκέμβρη οι πολιτικοί κρατούμενοι που έκαναν απεργία πείνας είχαν φτάσει τους 814. Απ' αυτούς οι 261 είχαν δηλώσει ότι θα συνεχίσουν μέχρι θανάτου. Οι 8 νεκροί αυτοπυρπολήθηκαν όταν οι αστυνομικοί τους πλησίασαν. Δεκάδες συγγενείς και συμπαραστάτες των κρατουμένων ξυλοκοπήθηκαν άγρια από την αστυνομία. Αψηφώντας την καταστολή εκατοντάδες επώνυμοι καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι και άλλοι έχουν δηλώσει ανοιχτά τη συμπαράστασή τους και στηρίζουν τις μανάδες των πολιτικών κρατούμενων που δηλώνουν "Είμαστε έτοιμες να πεθάνουμε μαζί με τα παιδιά μας".

Η απεργία πείνας ξέσπασε όταν η κυβέρνηση ανακοίνωσε την πρόθεσή της να μεταφέρει τους πολιτικούς κρατούμενους στις διαβόητες νέες φυλακές "τύπου F": οι κρατούμενοι θα κλειστούν σε μικροσκοπικά κελιά ενός ατόμου και κάθε κοινωνική επαφή με τους υπόλοιπους φυλακισμένους θα διακοπεί. Δίκαια οι ανθρωπιστικές οργανώσεις μιλάνε για "λευκά κελιά" και μόνιμη απομόνωση.

Ολες οι προσπάθειες μεσολάβησης ανάμεσα στον υπουργό Δικαιοσύνης Χικμέτ Σαμί Τουρκ και τους συγγενείς, τους δικηγόρους και τους συμπαραστάτες των κρατουμένων, προσέκρουσαν στην αδιαλλαξία του υπουργού και ναυάγησαν την περασμένη Πέμπτη. Η απόφασή, του επιμένει, είναι οριστική και τελεσίδικη. Η μόνη "παραχώρηση" που δέχτηκε να κάνει ήταν να αναβάλει τη μεταγωγή των κρατουμένων στις νέες φυλακές -μια πράξη που σαν μοναδικό σκοπό είχε να διακόψει την απεργία πείνας και να αποδυναμώσει το κίνημα συμπαράστασης. Οι κρατούμενοι, όμως, δεν υποχώρησαν.

Στο μεταξύ η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει ένα όργιο διώξεων σε βάρος του κινήματος συμπαράστασης. Την περασμένη βδομάδα, αστυνομικοί στην Κωνσταντινούπολη πυροβόλησαν, εν ψυχρώ, τον Οσκάν Τεκίν, την ώρα που κολλούσε αφίσες και τον δολοφόνησαν. Δυο ακόμα σύντροφοί του κατέληξαν, βαριά τραυματισμένοι, στο νοσοκομείο και μόνο ο ένας από τους τέσσερις γλίτωσε από τις σφαίρες των αστυνομικών.

Οι αγωνιστές που πέφτουν στα χέρια της αστυνομίας κλείνονται αυθαίρετα στα κρατητήρια, κακοποιούνται και βασανίζονται. Ο Χικμέτ Γκιοτσέ χτυπήθηκε άγρια στο κεφάλι μέχρι να χάσει τελείως τη μνήμη του. Τώρα νοσηλεύεται, σε κρίσιμη κατάσταση στην εντατική.

Οι επιθέσεις αυτές κάνουν το ποτήρι της αγανάκτησης να ξεχειλίσει. Η οικονομία της Τουρκίας βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. Τις προηγούμενες μέρες η κυβέρνηση κατάφερε να προλάβει την τελευταία στιγμή μια ολοκληρωτική κατάρρευση του τραπεζικού της συστήματος, και αυτό μόνο χάρη στην ενίσχυση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Επιθέσεις

Για τα εκατομμύρια των εργατών και των φτωχών της Τουρκίας οι βίαιες επιθέσεις της αστυνομίας σε βάρος των διαδηλωτών που ζητάνε απλά ανθρώπινες συνθήκες στις φυλακές, είναι άρρηκτα δεμένες με τις βίαιες επιθέσεις των αφεντικών και της κυβέρνησης ενάντια στα μεροκάματα, την απασχόληση, τις κοινωνικές παροχές, τις συντάξεις, τα σχολεία, την υγεία.

Ένα αστυνομικό λεωφορείο της μισητής ειδικής μονάδας "Ατσάλινη Δύναμη" πυροβολήθηκε από αγνώστους την ώρα που έμπαινε σε μια από τις εργατικές συνοικίες της Κωνσταντινούπολης. Δυο αστυνομικοί ανασύρθηκαν νεκροί. Η κυβέρνηση απέδωσε την επίθεση σε μια από τις "απαγορευμένες", "παράνομες" αριστερές οργανώσεις.

Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε την αστυνομία να πάρει την εκδίκησή της χτυπώντας τους συμπαραστάτες των φυλακισμένων απεργών πείνας. Στην Αγκυρα η αστυνομία επιτέθηκε βάναυσα σε μια διαδήλωση αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους, κρατώντας τα περίστροφα τους προκλητικά στο χέρι.

Οι επιθέσεις της αστυνομίας άναψαν το πράσινο φως στους φασίστες -και η κυβέρνηση δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να τους σταματήσει. Κάθε άλλο μάλιστα. Φασιστικές συμμορίες του "Εθνικιστικού Κόμματος Δράσης" -του πολιτικού τμήματος των διαβόητων Γκρίζων Λύκων που συμμετέχει στην κυβέρνηση του Ετζεβίτ- οπλισμένοι με περίστροφα και πολυβόλα επιτέθηκαν με πέτρες στα γραφεία μιας σειράς αριστερών οργανώσεων και συνδικάτων, σπάζοντας τα τζάμια και σκορπίζοντας τον τρόμο. Οι αστυνομικές δυνάμεις που έφταναν στα σπασμένα γραφεία μετά τις επιθέσεις ξεδιάντροπα συνελάμβαναν όσους έβρισκαν εκεί. Οι φασίστες ολοκλήρωσαν το "έργο" τους ανενόχλητοι!

Η κρίση, όμως, δεν έχει αφήσει αλώβητη ούτε την άρχουσα τάξη, ούτε την κυβέρνησή της. Πριν λίγες μέρες ο πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας μπλόκαρε με βέτο ένα άλλο νομοσχέδιο του υπουργείου Δικαιοσύνης που θα έδινε αμνηστία στους ακροδεξιούς και τους φασίστες που βρίσκονται στις φυλακές, καταδικασμένοι συχνά για ένοπλες επιθέσεις και πολλαπλές δολοφονίες. Το ίδιο νομοσχέδιο άφηνε φυλακισμένους εκατοντάδες αγωνιστές του κινήματος για τα ανθρώπινα δικαιώματα -που έχουν κλειστεί στις φυλακές απλά και μόνο επειδή τόλμησαν να εκφράσουν δημόσια τη γνώμη τους.

Το βέτο του προέδρου εξόργισε τους ακροδεξιούς και τους φασίστες. Στην Αγκυρα, την Κωνσταντινούπολη και την Σμύρνη χιλιάδες αστυνομικοί της "Ατσάλινης Δύναμης" έκαναν διαδήλωση μέσα από τους δρόμους της πόλης, φωνάζοντας γνωστά ακροδεξιά συνθήματα και κραδαίνοντας τα όπλα τους στον αέρα. Ανάμεσα στους φυλακισμένους που θα απελευθέρωνε η αμνηστία του υπουργού Δικαιοσύνης είναι και πολλοί αστυνομικοί των ειδικών δυνάμεων που έχουν καταδικαστεί για βασανιστήρια. Ανάμεσα στα άλλα η "Ατσάλινη Δύναμη" ζητούσε πιο ισχυρά όπλα και το δικαίωμα να πυροβολεί ακόμα και όταν δεν βρίσκεται σε "νόμιμη άμυνα".

Εργατική απεργία

Οι φασιστικές επιθέσεις έχουν πυκνώσει τις τελευταίες βδομάδες στην Τουρκία. Ομως οι προκλήσεις της άρχουσας τάξης, της κυβέρνησης και των φασιστών δεν αφήνουν την εργατική τάξη αδιάφορη.

Τον Δεκέμβρη η Τουρκία γνώρισε τη μεγαλύτερη απεργία στην ιστορία των τελευταίων 20 χρόνων της -από την εποχή του πραξικοπήματος των στρατηγών το 1980 δηλαδή. Τα σχολεία, τα νοσοκομεία, οι δήμοι, οι δημόσιες υπηρεσίες, οι συγκοινωνίες παρέλυσαν, καθώς ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι άφηναν τις δουλείες τους και έπαιρναν τους δρόμους για να κατέβουν στις μεγάλες συγκεντρώσεις των συνδικάτων τους. Την Κυριακή 17 Δεκέμβρη οι δάσκαλοι έκαναν διαδήλωση στην Αγκυρα. Στα χέρια τους κρατούσαν μολύβια, που τα κράδαιναν στον αέρα -μιμούμενοι κοροϊδευτικά τα όπλα της "Ατσάλινης Δύναμης". Το κεντρικό τους σύνθημα ήταν "Λεφτά για την παιδεία, όχι για όπλα".

Η άρχουσα τάξη και η κυβέρνησή της στην Τουρκία έχει επιστρατεύσει το "βαρύ" της πυροβολικό ενάντια στο εργατικό κίνημα: αστυνομικές επιθέσεις, λευκά κελιά, φασιστικές συμμορίες, αμνηστία για τους βασανιστές και τους ακροδεξιούς δολοφόνους. Το εργατικό κίνημα, όμως, δυναμώνει, ξεκαθαρίζει και επιστρατεύει, όλο και περισσότερο το δικό του "βαρύ πυροβολικό": την ενότητά του.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Οι εκλογές στο Ισραήλ δεν αλλάζουν τίποτα

Την ίδια ώρα που ο Μπιλ Κλίντον, ο απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ, προσπαθεί να κλείσει μια ακόμα συμφωνία "ειρήνης" ανάμεσα στην κυβέρνηση του Ισραήλ και την Παλαιστινιακή Αρχή, οι ισραηλινές δυνάμεις συνεχίζουν την βάρβαρη σφαγή των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα εδάφη.

Μέσα στους τρεις μήνες που έχουν περάσει από τότε που ξέσπασε η νέα Ιντιφάντα 350 άνθρωποι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία Παλαιστίνιοι, έχουν χάσει τη ζωή τους.

Οι εφημερίδες παρουσιάζουν το σχέδιο του Κλίντον σαν την μοναδική ελπίδα ειρήνης για τη Μέση Ανατολή. Στην πραγματικότητα είναι καθαρή απάτη. Το σχέδιο προβλέπει τη δημιουργία ενός αυτόνομου Παλαιστινιακού κράτους στη Λωρίδα της Γάζας, την Δυτική Όχθη του Ευφράτη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ -στα αραβικά εδάφη που κατέλαβε το Ισραήλ το 1967. Οι υπέρμαχοι του σχεδίου λένε ότι οι Παλαιστίνιοι θα ελέγχουν το 95% του εδάφους. Στην πραγματικότητα το ποσοστό, ακόμα και εάν τηρηθεί κατά γράμμα η συμφωνία, δεν πρόκειται να ξεπεράσει το 65%. Στο 95% περιλαμβάνεται και η έκταση της Νεκρής Θάλασσας.

Το σχέδιο του Κλίντον προβλέπει έναν ισραηλινό διάδρομο πλάτους δεκαπέντε περίπου χιλιομέτρων μέσα στη Δυτική Οχθη. Ολόκληρα κομμάτια των κατεχόμενων θα περάσουν "νόμιμα" στην κυριαρχία του Ισραήλ. Και οι διαβόητοι έποικοι -οι φανατικοί ακροδεξιοί Ισραηλινοί που έχουν εγκατασταθεί, σε πείσμα των ειρηνευτικών συμφωνιών- στις Αραβικές περιοχές και σκορπάνε καθημερινά τον τρόμο και τον θάνατο στους Παλαιστινίους- θα διατηρήσουν τους "οικισμούς" τους.

Το σχέδιο δεν έχει να προσφέρει τίποτα στα τέσσερα εκατομμύρια των Παλαιστινίων που ζουν, διωγμένοι από τα εδάφη τους, εδώ και πέντε δεκαετίες, μέσα στη φτώχεια σε προσφυγικούς καταυλισμούς στις γύρω χώρες. Με τη συμφωνία που προωθεί ο Κλίντον οι Παλαιστίνιοι δεσμεύονται να ξεχάσουν κάθε άλλη εδαφική διεκδίκηση δηλαδή να ξεχάσουν για πάντα τις ελπίδες ότι μπορεί να γυρίσουν κάποτε στα χωριά τους.

Η οργή των Παλαιστινίων για την απαράδεκτη "προσφορά" δεν επέτρεψε στον Γιασέρ Αραφάτ, να υπογράψει τη συμφωνία.

Παραίτηση

Η κρίση, όμως, έχει προκαλέσει ρωγμές και τριγμούς και στην άλλη όχθη, στο Ισραήλ. Πριν από μερικές βδομάδες ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, ο Εχούν Μπάρακ, έδωσε την παραίτησή του και προκήρυξε εκλογές για τις 6 Φλεβάρη.

Ο αντίπαλός τους στις εκλογές θα είναι ο Αριέλ Σαρόν, ο ακροδεξιός ηγέτης του κόμματος Λικούντ. Ο Σαρόν είναι κόκκινο πανί για τους Παλαιστίνιους, που τον θεωρούν -καθόλου άδικα- υπεύθυνο για την άγρια σφαγή 2000 Παλαιστινίων αμάχων στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Σάπρα και της Σατίλα του Λιβάνου το 1982. Ο Σαρόν προτείνει μεγαλύτερη βία από τον ισραηλινό στρατό σε βάρος των Παλαιστινίων. Το σύνθημα του είναι "αφήστε τον στρατό να νικήσει". Στα γκάλοπ το Λικούντ βρίσκεται 17 μονάδες μπροστά από το Εργατικό Κόμμα, το κόμμα του Μπάρακ.

Οι εφημερίδες παρουσιάζουν συχνά τις εκλογές στο Ισραήλ σαν μια διαμάχη ανάμεσα στους υποστηρικτές της βίας και τους υποστηρικτές της ειρήνης. Ο Μπάρακ, όμως, δεν είναι σε τίποτα καλύτερος από τον Σαρόν.

Ο Μπάρακ ανέβηκε στην εξουσία το 1999 -όταν ένα σκάνδαλο ανάγκασε την τελευταία κυβέρνηση του Λικούντ να παραιτηθεί. Για τους Παλαιστίνιους τίποτα δεν άλλαξε. Η καταπίεση, η βία και η καταστολή συνεχίστηκαν. Οι έποικοι συνέχισαν να απαλοτριώνουν τα παλαιστινιακά εδάφη. Η επικοινωνία ανάμεσα στους "αυτόνομους" Παλαιστινιακούς θύλακες έκλεισε και η οικονομία πάγωσε.

"Ο Μπάρακ έκανε μια απαράδεκτη πρόταση", έλεγε η Χάνα Ασράουι, εκπρόσωπος της Παλαιστινιακής Αρχής. "Ο Σαρόν θα κάνει μια απαράδεκτη πρόταση. Δεν νομίζουμε ότι ο Μπάρακ ήταν ο σωτήρας της ειρήνης. Ο Μπάρακ εγκατέστησε περισσότερους έποικους, επέβαλλε έναν βάναυσο αποκλεισμό στις πόλεις και τα χωριά μας και σκότωσε περισσότερους Παλαιστίνιους... Δεν μας έμεινε τίποτα χειρότερο για να φοβόμαστε από το Λικούντ".

Η πραγματική ελπίδα για την ειρήνη δεν βρίσκεται στις εκλογές στο Ισραήλ. Βρίσκεται στους αγώνες των εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστινίων, σε αυτούς που εδώ και τρεις μήνες κατεβαίνουν καθημερινά στους δρόμους της Γάζας και της Δυτικής όχθης, ζητώντας δικαιοσύνη. Το μέλλον της Μέσης Ανατολής βρίσκεται στα χέρια τους και στα χέρια των εκατομμυρίων αράβων εργατών σε όλες τις γειτονικές χώρες, για τους οποίους οι αγώνες των Παλαιστίνιων ήταν πάντα πηγή έμπνευσης στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις δικές τους άρχουσες τάξεις.

Δάσκαλοι - καθηγ... ενωμένοι νικητ...

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις των δασκάλων έφεραν αποτέλεσμα. Μπροστά στην αποφασιστικότητα τους η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει πίσω και να ικανοποιήσει το αίτημα τους για μισθολογική εξίσωση με τούς καθηγητές που εκρεμούσε εδώ και χρόνια.

Μια 24ωρη που είχε καθολική συμμετοχή και συνοδεύτηκε απο μια μαζική και δυναμική πορεία προς το προεδρικό μέσα στη βροχή ήταν αρκετή για να κάνει τον Υπουργό Παιδείας να βρεί τον τρόπο να ικανοποιήσει το αίτημα τους.

Αυτή η εξέλιξη ήταν πολύ σημαντική γιατί ουσιαστικά είναι η πρώτη μεγάλη απεργία που κερδίζει τα τελευταία χρόνια. Μπορεί να μην έδωσε άμεσα στους δασκάλους κάποια σημαντικά ποσά αλλά η παραχώρηση της κλίμακας A11 σαν βαθμίδα εξέλιξης για όλους τους δασκάλους θα έχει σημαντικά οφέλη στο μέλλον καθώς και στις συντάξεις των απλών δασκάλων.

Ηταν επίσης σημαντική νίκη γιατί άνοιξε τον δρόμο και σε άλλους κλάδους να διεκδικήσουν αυξήσεις. Πρώτοι βγήκαν οι καθηγητές, μετά οι γιατροί και ακολούθησε η ΠΑΣΥΔΥ.

Τα αιτήματα των δασκάλων ήταν δίκαια και απόλυτα δικαιολογημένα. Η ικανοποίηση του αιτήματος της μισθολογικής εξίσωσης με τους καθηγητές αποκαθιστά μια αδικία σε βάρος ενός κλάδου με τεράστια προσφορά και πολύ δύσκολες συνθήκες δουλειάς. Δεν υπάρχει κανένας πραγματικός λόγος γιατί οι δάσκαλοι να πληρώνονται λιγότερα απο τους άλλους εκπαιδευτικούς της Μέσης Παιδείας. Ο μόνος ουσιαστικός οφελειμένος απο αυτή τη διάκριση ήταν ο εργοδότης τους, δηλαδή η κυβέρνηση.

Αντίδραση

Πολύ δικαιολογημένα βγήκαν και οι καθηγητές να προβάλουν δικά τους αιτήματα, αυξήσεις, μείωση ωρών διδασκαλίας, θέσεις προαγωγής κλπ. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δάσκαλοι και καθηγητές σήμερα δουλεύουν κάτω απο πολύ δύσκολες συνθήκες αφου η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που ακολουθά τα τελευταία χρόνια η κυβέρνηση Κληρίδη κοντεύει να διαλύσει τα σχολεία.

Δικαιολογημένα λοιπόν οι καθηγητές πρόβαλαν και αυτοί τα αιτήματα τους και κατέβηκαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις. Πολύ λαθεμένα όμως πρόβαλαν αυτά τα αιτήματα και τις κινητοποιήσεις τους σαν αντίδραση στην μισθολογική εξίσωση των δασκάλων. Η πορεία στο προεδρικό με κουδουνίστρες και πανώ που στόχευαν να γελοιοποιήσουν τους δασκάλους, ήταν απαράδεχτη. Ο συνδιασμός τους με αντικυβερνητικά αιτήματα για δαπάνες για την παιδεία δυστυχώς δεν αναιρεί τον αντιδραστικό χαρακτήρα που πήρε εκείνη η κινητοποίηση. Απο κεί και πέρα ακολούθησε μια πορεία που έμοιαζε οι καθηγητές να συγκρούονται με τους δασκάλους και ο υπουργός παιδείας να το παίζει μεσολαβητής και διαιτητής.

Για μέρες καθηγητές και δάσκαλοι αρθρογραφούσαν στις εφημερίδες και έβγαιναν στα κανάλια για να προβάλουν τις ιδιαιτερότητες της δουλειάς τους και για να δικαιολογήσουν γιατί θα έπρεπε να βρίσκονται σε καλύτερη μοίρα απο τους άλλους. Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ απειλούσε με «πόλεμο» αν οι καθηγητές δεν εξασφάλιζαν κάτι περισσότερο απο τους δασκάλους. Με πόλεμο απειλούσε και η ηγεσία της ΠΟΕΔ αν γίνονταν δεκτό το αίτημα της ΟΕΛΜΕΚ για διορισμό καθηγητών φυσικής αγωγής σαν γυμναστών στα δημοτικά.

Αυτό τον «εμφύλιο» πόλεμο εκμεταλεύτηκαν διάφοροι απολογητές της κυβέρνησης και του συστήματος για να κτυπήσουν δάσκαλους και καθηγητές σαν «προνομιούχους», «χαραμοφάηδες» και άλλα παρόμοια. Ο κερδισμένος βέβαια απο αυτή την ιστορία ήταν η ίδια η κυβέρνηση που ήταν ο βασικός υπεύθυνος για τα προβλήματα που υπάρχουν στον χώρο της εκπαίδευσης αφού δάσκαλοι και καθηγητές κτυπιούνταν μεταξύ τους και συγκρούοντα με τους γονείς και τους μαθητές.

Ενότητα

Η μισθολογική εξίσωση των δασκάλων με τους καθηγητές δεν αδυνατίζει με κανένα τρόπο την θέση των καθηγητών. Αντίθετα την δυναμώνει. Η εξίσωση, όχι μόνο μισθολογική άλλα σε όλα, στο ωράριο τις συνθήκες εργασίας θα πρέπει να γίνει με την εφαρμογή αυτών που σήμερα είναι καλύτερα στον άλλο κλάδο. Οι δάσκαλοι για παράδειγμα αντι να παραχωρήσουν σαν αντάλαγμα για την μισθολογική εξίσωση το επίδομα ενοικίου και τα οδοιπορικά, θα έπρεπε να τα διεκδικήσουν και για τους καθηγητές. Αντί να δέχονται να σχολάνουν πιό αργά για να «εξισωθούν» με τους καθηγητές θα έπρεπε να ζητούν να σχολάνουν και οι καθηγητές την ίδια ώρα με αυτούς. Η εξίσωση θα πρέπει να γίνει προς τά πάνω και όχι προς τα κάτω.

Αντί όμως καθηγητές και οι δάσκαλοι να βρούν αυτά που τους ενώνουν, τα αιτήματα που είναι κοινά, έψαχναν να βρούν τις ιδιαιτερότητες που αναπόφευκτα θα υπάρχουν σε κάθε χώρο για να τις προβάλουν σαν δικαιλογίες για τη θέση τους φτάνοντας μερικές φορές και σε γελοιότητες.

Τα αιτήματα που ενώνουν σήμερα δασκάλους και καθηγητές τα έχει ορίσει η κυβέρνηση με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών στον τομέας της Παιδείας. Είναι πρώτα και κύρια η μείωση μαθητών κατά τάξη. Οι 30 ή 32 μαθητές κατα τάξη που είναι ο προβλεπόμενος αριθμός σήμερα μετατρέπει το μάθημα σε στρατιωτική άσκηση, παρα παιδαγωγική ώρα, για δασκάλους, καθηγητές και μαθητές. Η ικανοποίηση αυτού του αιτήματος θα είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών με συνεπεια τη μείωση του καταλόγου ενώ το μάθημα θα γίνεται πολύ πιο άνετα και αποτελεσματικά. Το χτίσιμο σχολείων, και ο κατάλληλος εξοπλισμός τους είναι ένα ακόμη αίτημα που βασανίζει εκπαιδευτικούς, μαθητές και γονείς.

Ολ αυτά για να γίνουν βέβαια χρειάζονται λεφτά τα οποία η κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να ξοδέψει στον τομέα της Παιδείας. Προτιμα να τα δίνει σε επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα «κίνητρα» στους βιομήχανους, τους ξενοδόχους, τους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου.

Σήμερα το σύνθημα «δώστε λεφτά για την παιδεία» εκφράζει και ενώνει εκπαιδευτικούς, γονείς, μαθητές, φοιτητές.

Αντί όμως οι ηγεσίες της ΟΕΛΜΕΚ και της ΠΟΕΔ να προσπαθήσουν να συντονίσουν την δράση τους και να υιοθετήσουν και να προβάλουν αυτά τα ενωτικά αιτήματα και να τα συνδιάσουν με την εξίσωση που θα οδηγήσει και τους δυό κλάδους προς τα πάνω προτίμησαν τον πόλεμο μεταξύ τους, με τη λογική ότι αν διεκδικούμε κάτι απο μόνοι μας, θα το παρουμε πιό εύκολα.

Αυτό είναι πολυ μεγάλο λάθος. Αν οι δάσκαλοι και οι καθηγητές ακολουθούσαν μια τέτοια ενωτική πορεία είναι σίγουρο ότι θα είχαν την πληρη συμπαράσταση των μαθητών, των γονιών, των φοιτητών αλλά και όλων των άλλων εργαζομένων. Θα μπορούσαν να διεκδικήσουν την A11 + 2 για όλους τους εκπαιδευτικούς. Θα μπορούσαν ακόμη να χρησιμοποιήσουν την μεγάλη δύναμη που θα τους έδινε αυτή η ενότητα για να προβάλουν και άλλα αιτήματα με τεράστια κοινωνική και πολιτική σημασία. Θα μπορούσαν να ζητήσουν μαζί με τα δικά τους αιτήματα να καθοριστεί σαν νόμιμος κατώτατος μισθός για όλους η A2 που είναι η κλίμακα πρόσληψης στην δημόσια υπηρεσία και αντιστοιχεί με 350 λιρες περίπου σε αντίθεση με τις 260 που ορίζει σήμερα ο νόμος. Ενα παρόμοιο αίτημα είχαν οι καθηγητές στην Ελλάδα όταν κατέβηκαν σε απεργία το 98 ζητώντας 220.000 δραχμές σαν κατώτατο μισθό για όλους.

Με μια τέτοια τακτική και με τον δυναμισμό που έδειξαν δάσκαλοι, καθηγητές και φοιτητές στις πρόσφατες κινητοποιήσεις τους είναι σίγουρο ότι θα εξασφάλιζαν μια μεγαλειώδη νίκη προς όφελος όχι μόνο των ιδίων αλλά και όλων των εργαζομένων.

Πρωτοβουλία απο τα κάτω

Απ ότι φαίνεται ομως οι ηγεσίες της ΟΕΛΜΕΚ και της ΠΟΕΔ όχι μόνο δεν θα κινηθουν προς μια τέτοια κατέυθυνση αλλά θα συνεχίσουν στην ίδια κατέυθυνση της αντιπαράθεσης και της σύγκρουσης μεταξύ τους. Οι μόνοι βέβαια που χάνουν απο αυτή τη σύγκρουση είναι οι απλοί δάσκαλοι και καθηγητές. Ηδη η ηγεσία της ΠΟΕΔ παραχώρησε τα επιδόματα ενω η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ αποδέχτηκε μια πρόταση που δίνει μόνο κάποιες θέσεις προαγωγής και αφείνει τους απλούς καθηγητές χωρις κανένα ουσιαστικό όφελος.

Οι απλοί εκπαιδευτικοί, δασκαλοι και καθηγητές θα πρέπει οι ίδιοι να να πάρουν την πρωτοβουλία και να συγκροτηθούν ώστε να προβάλουν μια εναλλαχτική πρόταση. Να ζητήσουν να γίνουν Γενικές Συνελεύσεις και να προτείνουν ενωτικά αιτήματα και τρόπο δράσης. Να μαζέψουν υπογραφές απο τους συναδέλφους κάτω απο ένα κοινό ψήφισμα που να καλεί τις ηγεσίες και των δυό συνδικάτων να έλθουν σε επαφή και να συντονίσουν τα αιτήματα και τη δράση τους.

Σήμερα που η κυβέρνηση αποφάσισε να παγώσει τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και δηλώνει ότι δεν θα εξετάσει κανένα αίτημα μέχρι να τελειώσουν οι εκλογές, η αναγκη για κάτι τέτοιο είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Η απεργία των δασκάλων ήταν καθολική και δυναμική. Ουτε η βροχή δεν μπόρεσε να σταματήσει την πορεία τους προς το προεδρικό, φωτό πάνω. Η κυβέρνηση τελικά αναγκάστηκε να τους ικανοποιήσει.

Δυναμική ήταν και η πορεία των καθηγητών αλλά η ηγεσία τους έστρεψε αυτό τον δυναμισμό σε λάθος κατεύθυνση, ενάντια στους δασκάλους, φωτό στο πλάι.

Ενωμένοι θα μπορούσαν να πετύχουν πολύ περισσοτερα.

...ητές ...τές

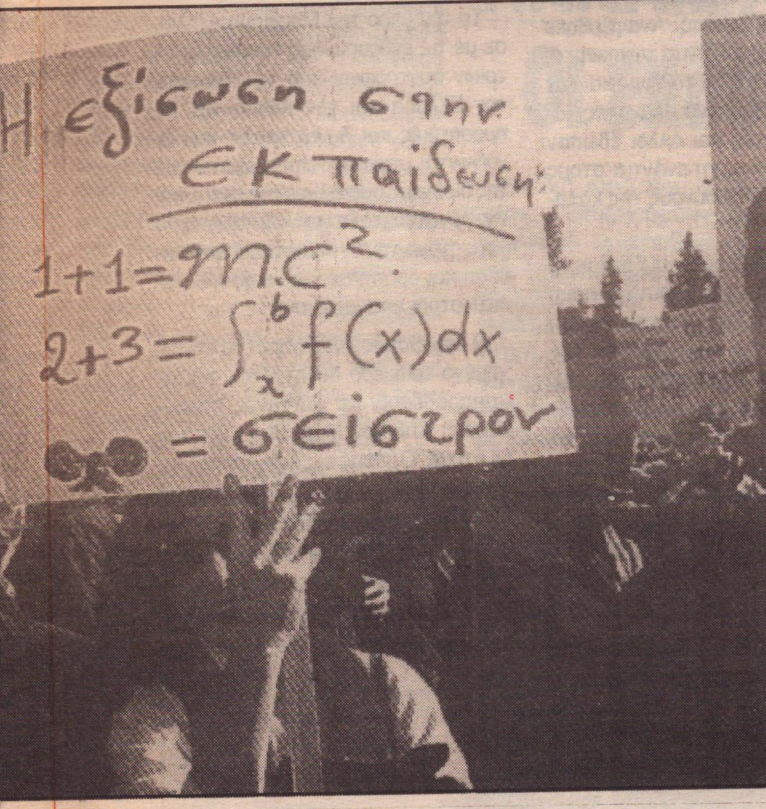

Η δυνατότητα για τη συγκρότηση τετοιων πρωτοβουλιών απο απλούς δασκάλους και καθηγητές είναι όχι μόνο αναγκαία αλλα και δυνατή. Σήμερα αρκετοί δάσκαλοι και καθηγητές έχουν δεί πόσο λαθεμένοι και διασπαστικοί είναι οι χηρισμοί των ηγεσιών τους και θέλουν μια διαφορετική πολιτική απο την συντεχνεία τους. Η ηγεσία της ΠΟΕΔ δεν μπορεί να ζητά εξίσωση και να αρνείται η ίδια την εξίσωση των δασκάλων της μουσικής ή την πρόσληψη γυμναστών στα δημοτικά. Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ δεν μπορεί να επιμένει με ένα μικροαστικό πείσμα στην «ανωτερότητα» των καθηγητών και να θέλει πάσει θυσία οι καθηγητές να βρίσκονται ψηλότερα απο τους δασκάλους.

Οσο οι εργαζόμενοι θα κτυπιούμαστε μεταξύ μας, αυτοί που πραγματικά βρίσκονται πολύ ψηλότερα απ όλους μας, οι πραγματικά προνομιούχοι και χαραμοφάηδες αυτής της κοινωνίας, οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους που βάζουν τα κέρδη τους πάνω απο την παιδεία, πανω απο την υγεία, πάνω απο τον άνθρωπο, θα την βγάζουν καθαρή.

Ενωμένοι μπορούμε να τους σταματήσουμε.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Ποιός καθορίζει τι μισθό «αξίζουμε»;

Πως καθορίζεται ο μισθός που παίρνουν οι εργαζόμενοι; Ποίος καθορίζει τί θα πάρουν οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι γιατροί, οι οικοδόμοι, οι καθαρίστριες, οι ράφτενες, οι σκουπιδιάρηδες και γενικά οι διάφοροι κλάδοι εργαζομένων;

Μήπως με βάση το πόσο χρήσιμο είναι αυτό που κάνουν; Τότε σίγουρα οι γιατροί, οι νοσηλευτές και οι εκπαιδευτικοί θα έπρεπε να παίρνουν πολύ περισσότερα απο αυτά που παίρνουν.

Μήπως με το πόσο επικίνδυνο είναι αυτό που κάνουν; Τότε οι μεταλλωρύχοι, οι ανθρακωρύχοι, οι οικοδόμοι θα έπρεπε να παίρνουν πολύ περισσότερα απ ότι παίρνουν.

Μήπως με βάση το πόσο κουραστικό ή βρώμικο ή επιβλαβές είναι αυτό που κάνουν; Τότε σίγουρα οι κομπρεσαδόροι, οι σκουπιδιάρηδες, οι τυπογράφοι θα έπρεπε να παίρνουν πολύ περισσότερα απ όσα παίρνουν σήμερα.

Μήπως με βάση τα πτυχία που έχει κανείς. Ουτε αυτό ισχύει γιατί δεν θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε τον μεγάλο αριθμό των άνεργων πτυχιούχων.

Μπορεί να μοιάζουν λογικά ολ αυτά αλλά στον καπιταλισμό δεν λειτουργεί η λογική άλλα το κέρδος και η αγορά. Τα πάντα υποτάσσονται στο κέρδος και στις ανάγκες της αγοράς.

Στον καπιταλισμό ο εργοδότης αγοράζει την εργατική μας δύναμη στην τιμή που ορίζεται απο την αγορά, απο το κόστος παραγωγής της και απο την προσφορά και την ζήτηση.

Αυτά είναι τα κριτήρια που χρησιμοποιεί ο καπιταλιστής. Αυτός και το σύστημα που υπηρετεί είναι που αποφασίζουν τι αξίζει να παίρνει ο καθένας. Γι αύτό και οι καπιταλιστές παρά το ότι δεν κάνουν τίποτα το χρήσιμο ή το αναγκαίο ή το επικίνδυνο ή το κουραστικό αμείβοντα πολλαπλάσια απο οποιοδήποτε εργαζόμενο απλώς και μόνο επειδή έχουν την ιδιοκτησία και τον έλεγχο των μέσων παραγωγής.

Τα ίδια ισχύουν για τους τραπεζίτες, τους ξενοδόχους, τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου και τους εμπόρους. Τα κέρδη τους φτάνουν σε ανυπολόγιστα μεγέθη αλλά αυτό μοιάζει απόλυτα φυσικό και σωστό. Αντίθετα οι απολογητές του συστήματος επιμένουν να συγκρίνουν συνέχεια τους μισθούς των δασκάλων με τις πωλήτριες, των γιατρών με τις εργατριες, των πιλοτων με τους αγροτικούς εργάτες για να παρουσιάζουν αυτά τα δυνατά κομμάτια των εργαζομένων σαν τους προνομιούχους που ζούν σε βάρος των χαμηλόμισθων. Βέβαια αν καταφέρουν να κόψουν 100 λίρες απο τους μισθούς των δασκάλων ή των γιατρών δεν πρόκειται να δώσουν ούτε σέντ στις εργάτριες ή τις πωλήτριες. Αντίθετα αν αυτά τα κομμάτια της εργατικής τάξης που λόγω της οργάνωσης και της θέσης τους μέσα στην παραγωγική διαδικασία καταφέρουν να κερδίσουν κάτι, θα ανοίξουν το δρόμο και άλους όπως ακριβώς έγινε με την ΑΤΑ που την κέρδισαν πρώτοι οι κυβερνητικοί εργάτες και μετά την πήραν και άλλοι.

Γι αυτό αντι να συγκρίνουν τους του δασκάλους, τους γιατρούς και τους πιλότους με τις εργάτριες και τις πωλήτριες ας τους συγκρίνουν με τους τραπεζίτες, τους βιομήχανους για να φανεί ποιοί είναι τα παράσιτα που ζούν σε βάρος των εργαζομένων. Για να φανεί ποιοί είναι αυτοί που μόνο την ώρα που πάνε για ύπνο βγάζουν τόσα λεφτά που αντιστοιχούν με τον ετήσιο μισθό μιάς καθαρίστριας ή μιάς πωλήτριας γιατί οι μετοχές τους στο χρηματιστήριο ανέβηκαν μέσα σε ένα βράδυ.

Ταξική κοινωνία

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να πέφτουν στην παγίδα των απολογητών του συστήματος και να αποδέχονται τα κριτήρια των καπιταλιστών για το τί αξίζει να παίρνει ο καθένας. Η προσφατη σύγκρουση καθηγητών και δασκάλων έδειξε πόσο αδιέξοδη και καταστροφική μπορεί να είναι αυτή η λογική. Το μόνο στο οποίο μπορεί να οδηγήσει είναι στη διάσπαση των εργαζομένων και τη σύγκρουση μεταξύ τους, για να μπορούν να την βγάζουν καθαρή οι εργοδότες.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να ξεκινούν απο μια άλλη αφετηρία. Απο την διαπίστωση ότι ζούμε σε μια ταξική κοινωνία. Σε μια κοινωνία χωρισμένη στα δυό, σε αυτούς που έχουν τον έλεγχο των μέσων παραγωγής και της οικονομίας και αυτούς που δεν έχουν τίποτα άλλο να πουλήσουν παρά την εργατική τους δύναμή. Σε αυτούς που βράζουν μέσα στο καζάνι και αυτούς πού κρατούν την κουτάλα και τρώνε απο το καζάνι. Σε μια μειοψηφία που εκμεταλεύεται την πλειοψηφία για να εξασφαλίζει τα προνόμια και την θέση της. Που διεξάγει ένα ανελέητο πόλεμο σε βάρος της εργατικης τάξης με όλα τα μέσα για να μπορεί να συνεχίζει έχει τον έλεγχο της οικονομίας και της κοινωνίας.

Ξεκινώντας απο αυτή τη διαπίστωση χρειαζόμαστε μια άλλη πολιτική Μια πολιτική που να υποστηρίζει ότι:

- Οι εργάτες και τα αφεντικά δεν εχουν κανένα κοινό συμφέρον, οτι συμφέρει τον ένα βλάπτει τον άλλο. Αν οι εργάτες παρουν αύξηση θα χάσει το αφεντικό, αν δεν πάρουν θα κερδίσει.

- Η διεύθυνση εχει πάντα αδικο και οι εργάτες δίκαιο. Δεν υπάρχουν «χρυσές τομές» και «μέσες λύσεις» που οφελούν και τους δυό. Οι «μέσες λύσεις» είναι συμβιβασμοί των εργατών και οφελούν πάντα τα αφεντικά. Τα τελευταία χρόνια αυτός είναι ο κανόνας στις εργατικές διεκδικήσεις.

- Δεν ειναι η διαπραγμάτευση αλλα η δύναμη της βασης που κερδίζει τα αιτήματα. Κερδίζουμε μονο με τον αγωνα ή με την απειλη αγωνα Η απεργία των δασκάλων και των γιατρών έδειξαν με το πιό καθαρό τρόπο αυτή την πραγματικότητα. Για χρόνια η κυβέρνηση τους κοροϊδευε στο διάλογο αλλά μια μέρα απεργίας ήταν αρκετή για να υποχωρήσει.

- Δεν υπάρχουν κεκτημένα αλλά κρατάμε μόνο οτι υπερασπιζόμαστε. Η ΑΤΑ, το ωράριο είναι τα πρόσφατα παράδειγματα που δείχνουν οτι χρειάζεται συνεχής αγώνας για να κρατάμε αυτά που κερδίσαμε.

- Τιποτα δεν εχει δοθει απο την καλη διάθεση των αφεντικων. Χρειάστηκαν πάντα αγώνες για να πάρουμε ακόμη και την πιό μικρή παραχώρηση.

- Διεκδικουμε αιτήματα σύμφωνα με τις ανάγκες μας και τον συσχετισμό δυνάμεων και οχι συμφωνα με τις ανάγκες τις εθνικης οικονομιας, το υψος της παραγωγικότητας και άλλα παρόμοια. Αυτή η λογική μπορεί να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της οικονομίας, δηλαδή του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού αλλά δεν εξυπηρετεί τις δικές μας ανάγκες.

Με βάση αυτές τις αρχές είναι που μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι θα πάρουμε κάτι όσο πιο κοντά σε αυτό που αξίζουμε μέσα στον καπιταλισμό. Στην ουσία όμως αυτό που πραγματικά αξίζουμε είναι ένα καλύτερο κόσμο, μια άλλη κοινωνία που θα οργανώσει την οικονομία με βάση τις ανάγκες των απλών ανθρώπων και όχι τα κέρδη των λίγων, μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Ντίνος Αγιομαμίτης

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000

Ενα τριήμερο πανηγύρι των ιδεών του διεθνισμού και της επανάστασης

Στις 1-3 Δεκέμβρη 2000 έγινε για δέκατη συνεχή χρονιά ο *Μαρξισμός*, το τριήμερο συζητήσεων που οργανώνει κάθε χρόνο η Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία.

Ο *Μαρξισμός 2000* έγινε σε μια περίοδο όπου το κυπριακό περνάει από τον ένα αποτυχημένο γύρο συνομιλιών στον άλλο, χωρίς να αφήνει πολλά περιθώρια αισιοδοξίας ότι μπορεί να υπάρξει σύντομα μια ειρηνική διευθέτηση του προβλήματος, ενώ στα ελληνοτουρκικά ο ανταγωνισμός βρίσκεται σε όξυνση και πάλι.

Παράλληλα, οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές εξαπολύουν νέο γύρο επιθέσεων ενάντια στην εργατική τάξη με ιδιωτικοποιήσεις, φορολογίες, 'ελαστικά' ωράρια και περικοπές. Αρχές του Δεκέμβρη επίσης κορυφώνονταν στο ΑΚΕΛ οι προετοιμασίες και η προσυνεδριακή συζήτηση για το 19ο Συνέδριο του. Σε διεθνές επίπεδο, το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα ετοιμαζόταν να δώσει ακόμα μια μεγάλη κόντρα με το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο στη Νίκαια της Γαλλίας στις 6 και 7 Δεκέμβρη.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, οι συζητήσεις και οι αναλύσεις για την περίοδο που διανύουμε, αλλά και για το ρόλο της αριστεράς, ήταν φυσικό να έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο *Μαρξισμός 2000* έδωσε αυτή τη δυνατότητα, μέσα από εννιά συζητήσεις συνολικά, με ομιλητές από τις αδερφές οργανώσεις της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα και στην Τουρκία και από δύο Τουρκοκυπριακές οργανώσεις.

Αντικαπιταλιστική διάθεση

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η ομιλία του σύντροφου Κώστα Πίττα από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ) στην Ελλάδα, για την παγκόσμια αντικαπιταλιστική έκρηξη έτσι όπως την είδαμε τον τελευταίο χρόνο να ταράζει τους κεφαλαιοκράτες, από το Σηάτλ και την Ουάσιγκτον, μέχρι το Μιγιό, τη Μελβούρνη και την Πράγα. Η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τα στοιχεία που ενώνουν όλους αυτούς που διαδηλώνουν ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την Παγκόσμια Τράπεζα και γενικά τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις έδειξαν ότι καθόλου δεν διαφέρουν για παράδειγμα, οι αγώνες των μεταλλεργατών ή των φορτηγατζήδων που ζητούν καλύτερους όρους εργασίας και ζωής από τη μια και των οικολόγων που παλεύουνε για τη διάσωση του πλανήτη από την ρύπανση, από την άλλη. Ούτε οι αφρικανοί και ασιάτες αγρότες που παλεύουνε ενάντια στα προγράμματα αφαίμαξης του ΔΝΤ διαφέρουν από τους ευρωπαίους ή αμερικάνους εργάτες που παλεύουν ενάντια στην πολιτική λιτότητας των χωρών τους.

Έχουν όλοι να κάμουν με την ίδια αιτία : το αδίστακτο κυνήγι του κέρδους και τον άκρατο ανταγωνισμό από μέρους του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου. Έχουν όλοι τον ίδιο αντίπαλο — τον καπιταλισμό και προς τα εκεί στρέφουν τα πυρά τους. Τα συνθήματα που ακούστηκαν στην Πράγα όπως «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη», «ο καπιταλισμός σκοτώνει — σκοτώστε τον καπιταλισμό» και «Σκεφτείτε παγκόσμια — Δράστε τοπικά» δείχνουν ακριβώς τόσο το πολιτικό στίγμα των κινητοποιήσεων όσο και την ταχτική της σύγκρουσης.

Διεθνισμός

Εξαιρετικό ενδιαφέρον και σημασία είχαν και οι συζητήσεις της δεύτερης μέρας με τη συμμετοχή της συντρόφισσας Yildiz Keskin από την οργάνωση Sosyalist Isci στην Τουρκία, του Γ.Γ. του τουρκοκυπριακού Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας (YBH), Ιτζέτ Ιτζάν, του Οζγκιέρ Οζγκιούρ επίσης από το Κίνημα Πατριωτικής Ενότητας, Τουρκοκύπριων συντρόφων από την οργάνωση Sosyalist Gercek και συντρόφων από την Εργατική Δημοκρατία.

Η συντρόφισσα Yildiz Keskin μίλησε για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην Τουρκία, με τις κινητοποιήσεις των Τούρκων εργατών ενάντια στις επιλογές της άρχουσας τάξης και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ξεκαθάρισε ότι η άνοδος στα ποσοστά του φασιστικού Κόμματος Εθνικής Δράσης (MHP) δεν σημαίνει και πάγωμα των εργατικών αγώνων αλλά είναι μια πρόκληση για το εργατικό κίνημα και την αριστερά που δεν μένει αναπάντητη. Την 1η Δεκέμβρη γύρω στα 2 εκατομμύρια εργαζόμενοι κατέβηκαν σε γενική απεργία ενάντια στην κυβέρνηση. Αυτή η πανεργατική κινητοποίηση ήταν η μεγαλύτερη που έγινε στην ιστορία της εργατικής τάξης στην Τουρκία. Αυτό το ανέβασμα των εργατικών κινητοποιήσεων το τελευταίο διάστημα στην Τουρκία είναι μια απάντηση στους φασίστες, στην κυβέρνηση αλλά και στο ΔΝΤ.

Ο Ιτζετ Ιτζάν μίλησε για τις προοπτικές διευθέτησης του κυπριακού μέσα από τον κοινό αγώνα Τ/κ — Ε/κ, σε σχέση και με τις πρωτοβουλίες των διεθνών μεσολαβητών. Κατάγγειλε τον Ντεκτάς και την Άγκυρα ότι με τη δέσμη οικονομικών μέτρων που θέλουν να περάσουν στον Βορρά, θέλουν να τσακίσουν την εργατική τάξη και ανέφερε ότι οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να παλέψουν μέχρι να αποσυρθούν τα μέτρα. Ο Ντίνος Αγιομαμίτης από την Εργατική Δημοκρατία ανέφερε ότι ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση, ούτε ο ΟΗΕ ούτε οι Αμερικάνοι μπορούν να αποτελέσουν εγγύηση για τη λύση του κυπριακού. Η μόνη εγγύηση είναι οι αγώνες των Ε/κ και Τ/κ εργατών ενάντια στις «δικές» τους άρχουσες τάξεις, ενάντια στους εθνικιστές και τους φασίστες της κάθε πλευράς. «Οι αγώνες των Τουρκοκυπρίων εργατών ενάντια στα μέτρα του Ντεκτάς και της Άγκυρας είναι το καλύτερο παράδειγμα και η καλύτερη στήριξη στον αγώνα των Ελληνοκύπριων εργατών ενάντια στις επιθέσεις του Κληρίδη και της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης» είπε.

Ο Οζγκιέρ Οζγκιούρ μίλησε για την Παγκοσμιοποίηση και την αριστερά υποστηρίζοντας ότι ο όρος παγκοσμιοποίηση δεν είναι νέος αλλά τόσο παλιός όσο και ο καπιταλισμός, αφού η επέκταση του κεφαλαίου πέρα από κρατικά σύνορα είναι βασική αρχή της ανάπτυξης του συστήματος. Η παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου το μόνο που προσφέρει είναι περισσότερη φτώχεια και δυστυχία για εκατομμύρια εργάτες σ' όλο τον πλανήτη αλλά και καταστροφή του περιβάλλοντος. Όπως τόνισε, αυτό που χρειάζεται είναι η παγκοσμιοποίηση των αγώνων των εργαζομένων και της αλληλεγγύης μεταξύ τους.

Μιά άλλη αριστερά

Την τελευταία μέρα του τριημέρου, η συζήτηση άνοιξε με την καταστροφή του περιβάλλοντος και τις προοπτικές που υπάρχουν για ανατροπή της σημερινής πορείας. Ο Κυριάκος Τσιμίλλης εκπρόσωπος του Κινήματος Οικολόγων Περιβαλλοντιστών αναφέρθηκε σε μια σειρά από προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα ο πλανήτης, με πιο μεγάλο την αδιαφορία των κυβερνήσεων και των μεγάλων βιομηχανιών για τις οικολογικές καταστροφές. Ο Φαίδωνας Βασιλειάδης από την Εργατική Δημοκρατία τόνισε ότι η καταστροφή του περιβάλλοντος πηγάζει από τον ίδιο τον καπιταλισμό και ότι η πάλη ενάντια στην καταστροφή του πλανήτη και των ανθρώπων σημαίνει πάλη ενάντια στον καπιταλισμό. Αναφέρθηκε μάλιστα στο παράδειγμα των κινητοποιήσεων στο Σηάτλ, το Μιγιό και την Πράγα όπου οικολόγοι, εργάτες, αγρότες, φοιτητές και άλλοι έδωσαν από κοινού την μάχη ενάντια στους πραγματικούς υπεύθυνους της καταστροφής.

Άλλη ενδιαφέρουσα συζήτηση ήταν και αυτή για τον Εκσυγχρονισμό που έβαζε το δίλημμα ανάμεσα στη μεταρρύθμιση της κοινωνίας και της επαναστατικής ανατροπής του συστήματος. Στη συζήτηση ο σύντροφος Πέτρος Μιχαήλ προσπάθησε να απαντήσει σ' όλα τα ψευτοδιλήμματα που μπήκαν στην προσυνεδριακή συζήτηση που άνοιξε το ΑΚΕΛ με αφορμή το 19ο Συνέδριο. Στην ουσία εκσυγχρονισμός της κοινωνίας δεν μπορεί να υπάρξει στον καπιταλισμό. Εκσυγχρονισμός σημαίνει υποταγή στις επιλογές της άρχουσας τάξης — σημαίνει ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, παγιοποιήσεις μισθών, περικοπές στην δημόσια παιδεία και υγεία. Σημαίνει ακόμα ιδεολογικό παροπλισμό της εργατικής τάξης.

Άλλες ενδιαφέρουσες συζητήσεις αφορούσαν την πάλη ενάντια στον ρατσισμό και τις επιθέσεις κατά των μεταναστών αλλά και τον ρόλο που διαδραματίζει η Εκκλησία στον καπιταλισμό.

Το τριήμερο του Μαρξισμού έκλεισε με τις ενθουσιώδης τοποθετήσεις τριών συντρόφων από την Τουρκία, την Ελλάδα και την Κύπρο για τις προοπτικές και δυνατότητες που ανοίγονται μπροστά στις οργανώσεις της διεθνούς σοσιαλιστικής τάσης και την εργατική τάξη για να μπορέσει να μετατρέψει την αντικαπιταλιστική διάθεση και δράση σε μια νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση.

Ο *Μαρξισμός 2000* ήταν ένα επιτυχημένο τριήμερο συζητήσεων και αντιπαράθεσης, με ζωντανές παρεμβάσεις. Από τον Μαρξισμό πέρασαν 64 άτομα. Ο μέσος αριθμός προσέλευσης για κάθε μία από τις 9 συζητήσεις ήταν 30 άτομα και πουλήθηκαν πάνω απο 50 λιρών βιβλία από το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο.

Αντώνης Σαρρής

ΝΙΚΑΙΑ

Ένα τεράστιο ποτάμι εργατών πλημμύρισε τους δρόμους της Νίκαιας την Τετάρτη 6 Δεκέμβρη 2000, συμμετέχοντας στη μεγαλύτερη διαδήλωση που έχουν οργανώσει ποτέ τα συνδικάτα της Ευρώπης.

Για πάνω από έξι ώρες 100,00 εργάτες, κάτω από συνεχή βρ «κατέλαβαν» την πόλη που θα συνεδρίαζαν οι ηγέτες της Ευ παϊκής Ένωσης.

Η σύνοδος της Ε.Ε ασχολιόταν τα συμφέροντα των καπιταλιστ το ευρώ, τους καυγάδες για το πως θα μοιράζονται οι ψήφοι στην Κομισιόν. Απ' έξω όμως στους δρόμους, τα συνθήματα των διαδηλωτών έδειχναν προς ένα πολύ διαφορετικό όραμα. «Διαδηλώνουμε για μια άλλη Ευρώπη, μια κοινωνική Ευρώπη.»

Το 19ο Συνέδρειο του ΑΚΕΛ

Πιό αποφασιστικά, πιό τολμηρά και ακόμη πιό δεξιά

Στις 7 του Δεκέμβρη την μέρα που στην Νίκαια της Γαλλίας φούντωναν οι διαδηλώσεις ενάντια στην σύνοδο των Ευρωπαίων ηγετών, το ΑΚΕΛ στην Κύπρο ξεκινούσε το 19ο συνέδριο του που κράτησε μέχρι τις 10 του Δεκέμβρη. Ενα μήνα μετά ακολούθησε το 13ο συνέδριο της ΕΔΟΝ από τις 5 μέχρι τις 7 του Γενάρη. Και τα δύο συνέδρια γίνονται σε μια περίοδο διαμόρφωσης ενός νέου αντικαπιταλιστικού κινήματος που μετά το Σιάτλ απλώνεται παντού.

Δέκα χρόνια μετά τον υποτιθέμενο θρίαμβο των δυνάμεων της αγοράς στις αρχές τις δεκαετίας του '90, οι καπιταλιστές και οι ηγέτες των κυβερνήσεων δεν μπορούν να βρουν μια «ήσυχη» γωνία στο πλανήτη για να συνεδριάσουν. Η σύγκρουση των εργατών με την νεοφιλελεύθερη πολιτική απλώνεται με ταχύτατους ρυθμούς. Το σύνθημα «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» εμπνέει εκατομμύρια εργάτες και νεολαίους σε όλες τις γωνίες του πλανήτη που εντείνουν την σύγκρουση με την πολιτική του ΔΝΤ και των πολυεθνικών.

Εκλογές

Αυτό που έδειξαν το Σιάτλ, η Πράγα, η Νίκαια, είναι ότι άνθρωποι με διαφορετικές αφετηρίες, εργάτες, νεολαίοι, οικολόγοι, συνδικαλιστές, βρέθηκαν μαζί στο δρόμο έχοντας ξεκάθαρο ότι αυτός που κρύβεται πίσω από την ανεργία, το χτύπημα των μισθών, τη διάλυση της παιδείας και της υγείας, την καταστροφή του περιβάλλοντος είναι ο καπιταλισμός. Θα περίμενε λοιπόν κάποιος ότι ένα μεγάλο μέρος της συζήτησης από τα συνέδρια και του ΑΚΕΛ και της ΕΔΟΝ, θα ήταν αφιερωμένο στις εκτιμήσεις για τις προοπτικές αυτού του κινήματος και πως η Αριστερά οργανώνεται για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της πάλης ενάντια στο καπιταλισμό. Εκτός όμως από κάποιες γενικόλογες αναφορές το συνέδριο του ΑΚΕΛ ελάχιστα ασχολήθηκε με το νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Ο λόγος βρίσκεται στο ότι το ΑΚΕΛ δεν είναι προσανατολισμένο στην δύναμη του κινήματος και της οργανωμένης εργατικής τάξης αλλά στο κοινοβούλιο και τον αριθμό των ψήφων. Ετσι το μεγαλύτερο μέρος του συνεδρίου ήταν αφιερωμένο στις εκλογές και στις συμμαχίες που πρέπει να χτίσει το κόμμα στις επόμενες προεδρικές εκλογές. Μπροστά σε ένα αντικαπιταλιστικό κίνημα που φουντώνει παντού, σε μια εργατική τάξη και νεολαία που μπαίνει σε πορεία σύγκρουσης με την κυβέρνηση του Κληρίδη, η πρόταση του ΑΚΕΛ είναι η αναμονή ακόμα δύο χρόνια μέχρι τις προεδρικές.

Το πόσο ψεύτικες είναι οι υποσχέσεις του ΑΚΕΛ και όσων υπόσχονται στην εργατική τάξη και στην νεολαία που παλεύει σήμερα, ότι η λύση είναι στις κάλπες, σε μια άλλη κυβέρνηση με πιο φιλολαϊκή πολιτική, μπορούμε να το δούμε και από την πορεία των σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων στην Ευρώπη. Ανέβηκαν στην εξουσία πατώντας στον θυμό και την αγανάκτηση των εργατών ενάντια στην νεοφιλελεύθερη πολιτική αλλά σήμερα ακολουθούν και αντιγράφουν αυτή την πολιτική.

Μπορεί το ΑΚΕΛ να κρατεί αποστάσεις και να κάνει κριτική στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, όμως στην καλύτερη περίπτωση η πρόταση του θα καταλήγει σε ένα νέο Σημίτη, ένα νέο Μπλέρ.

Στο συνέδριο ακούστηκαν φωνές για αριστερό υποψήφιο και έγινε κριτική για τις κατά καιρούς δεξιές επιλογές του κόμματος. Φωνές που με όλες τις αυταπάτες που μπορεί να έχουν για το ρόλο του κοινοβουλίου, έκφρασαν την διάθεση ενός κόσμου που ψάχνει και αναζητά αριστερές λύσεις στα προβλήματα Ομως ακόμα και η παρουσία των επισήμων στην έναρξη του συνεδρίου, σύσσωμη η πολιτική, στρατιωτική και θρησκευτική ηγεσία, έκαναν φανερές τις διαθέσεις της ηγεσίας του ΑΚΕΛ. Εδειξαν ότι ειναι ενα κόμμα που προσπαθεί να παντρέψει τα συμφέροντα των εργατών με αυτά των καπιταλιστών. Σε ένα γάμο που τα κέρδη θα τα έχουν οι καπιταλιστές και την ζημία οι εργάτες.

Επαναστατική αριστερά

Για όσους εργάτες και νεολαίους θέλουν σήμερα να δουν το αντικαπιταλιστικό κίνημα να φουντώνει, για όσους θέλουν να παλέψουν να ανατρέψουν την πολιτική των καπιταλιστών και των κυβερνήσεων, η λύση βρίσκεται στο χτίσιμο μιας νέας αριστεράς, ενός κόμματος με επαναστατική στρατηγική που θα βάζει ξεκάθαρα την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και το χτίσιμο του σοσιαλισμού.

Πέτρος Μιχαήλ

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΚΟΛΛΕΓΙΩΝ

ΚΟΡΟΙΔΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Συμβολική διαμαρτυρία πραγματοποίησε η ΠΟΦΝΕ, στα πλαίσια του συνεδρίου της, στα τέλη του περασμένου μήνα, έξω από το προεδρικό. Τα στελέχη της ΠΟΦΝΕ διαμαρτυρήθηκαν για την συνεχιζόμενη κοροϊδία της κυβέρνησης για το θέμα της χορηγίας.

Ο πρόεδρος Κληρίδης έχει αναπέμψει τον νόμο που ετοίμασαν οι βουλευτές στα τέλη του Νοέμβρη με την δικαιολογία ότι ο νόμος ήταν αντισυνταγματικός. Από τότε όμως δεν έχει γίνει τίποτα στην κατεύθυνση να διευθετηθεί το πρόβλημα. Για ακόμη μια φορά η κυβέρνηση δείχνει τις διαθέσεις της απέναντι στα προβλήματα των φοιτητών.

Οι δικαιολογίες ότι ο νόμος είναι αντισυνταγματικός δεν είναι τίποτα άλλο από προφάσεις. Η κυβέρνηση είχε στα χέρια της το νομοσχέδιο για εβδομάδες πριν το αναπέμψει. Γιατί δεν πρόσεξε πιο γρήγορα ότι επρόκειτο για αντισυνταγματικό; Εξάλλου αν το πρόβλημα είναι νομικό θα μπορούσε να είχε λυθεί μέσα σε 24 ώρες.

Αλλά από την αρχή η κυβέρνηση έδειξε τις προθέσεις της. Μπορεί να διατυμπανίζε ότι έδωσε τη χορηγία στους φοιτητές των τετραετών κλάδων αλλά πρόκειται και αυτό για μια απατή. Το νομοσχέδιο αυτό άφησε από την αρχή έξω τη μεγάλη μάζα των φοιτητών των κολεγίων μιας και οι φοιτητές των τετραετών κλάδων είναι μόλις 554 ενώ των διετών είναι 2.545!

Η απόφαση για αναπομπή του νόμου (που θα έδινε έστω και τη μισή χορηγία στους φοιτητές διετών κλάδων), παρά τις διακηρύξεις του Κληρίδη ότι δεν οφείλεται σε πολιτικές σκοπιμότητες αλλά νομικές, είναι άμεσα δεμένη με την πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση της δεξιάς. Σε όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησης της έχει δείξει ότι δεν ενδιαφέρεται για το μέλλον της νεολαίας. Ακολουθεί πολιτική λιτότητας στους τομείς της υγείας και της παιδείας, διαλύοντας τα σχολεία και μετατρέποντας τα νοσοκομεία σε παγίδες θανάτου.

Δίνει εκατομμύρια για επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους μεγαλοβιομήχανους, ξενοδόχους και τους κερδοσκόπους του χρηματιστηρίου. Δίνει κονδύλια δισεκατομμυρίων λιρών για εξοπλιστικά προγράμματα που αυξάνουν τον εθνικισμό και φέρνουν τον πόλεμο πιο κοντά αλλά αρνείται να δώσει τη χορηγία που υποσχέθηκε στους φοιτητές.

Οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έξω από το προεδρικό που πραγματοποίησε η ΠΟΦΝΕ είναι μια καλή αρχή. Όμως η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ έχει δώσει υπερβολική πίστωση χρόνου στη κυβέρνηση, αναστέλλοντας τις κινητοποιήσεις, μέχρι να ψηφιστούν οι προϋπολογισμοί. Αυτή η κυβέρνηση όμως έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι οι προτεραιότητες της βρίσκονται αλλού και όχι στην μέριμνα για την παιδεία και τους φοιτητές. Χρειάζεται να δοθεί άμεσα συνέχεια σε αυτές τις κινητοποιήσεις, ενώνοντας όλους τους φοιτητές. Είναι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να κάνουμε αυτή τη κυβέρνηση να ενδιαφερθεί για την παιδεία.

Κυριάκος Κοιλιαρης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Χορεύοντας στο σκοτάδι (Dancer in the Dark)

Η καταπληκτική ταινία του Δανού σκηνοθέτη Λαρς Φον Τρίερ "Χορεύοντας στο σκοτάδι" με πρωταγωνίστρια την ισλανδή τραγουδίστρια Μπιόρκ χάρισε στο δημιουργό της το βραβείο του Χρυσού Φοίνικα στο φεστιβάλ Κανών και στην Μπιορκ το βραβείο καλύτερης γυναικείας ερμηνείας.

Ειναι μια εξαιρετική ταινία που δείχνει με θαυμάσιο τρόπο τη βαρβαρότητα που ζει μία Τσέχα μετανάστρια στην σημερινή Αμερική, μία συγκλονιστική ιστορία που καθηλώνει ακόμα περισσότερο γιατί παραπέμπει σε εικόνες της πραγματικότητας.

Η Μπιορκ υποδύεται το ρόλο της Σέλμα μιας μετανάστριας, ανύπαντρης μητέρας που ζει στην Αμερική μαζί με το γιο της. Η Σέλμα πάσχει από μια κληρονομική ασθένεια που την οδηγεί σε τύφλωση, κάτι που θα πάθει βαθμιαία και ο γιος της. Η Σέλμα παρόλο που τυφλώνεται εξακολουθεί να δουλεύει- με κίνδυνο για τη ζωή της- εξαντλητικές και απάνθρωπες βάρδιες σε ένα εργοστάσιο βαριάς βιομηχανίας προκειμένου να μαζέψει τα λεφτά που χρειάζεται για την εγχείρηση του γιου της.

Μόνη διέξοδος της Σέλμα από τη σκληρή πραγματικότητα είναι η μουσική, την οποία ανακαλύπτει στους ήχους της καθημερινότητας. Μετατρέπει μέσα στη φαντασία της τους ήχους που κάνουν οι μηχανές του εργοστασίου ή του τρένου σε μιούζικαλ προκειμένου να μπορέσει να επιβιώσει απέναντι στις δύσκολες συνθήκες.

Μέσα από όλα αυτά καταφέρνει να μαζέψει 2.026 δολάρια και 10 σέντς για την εγχείρηση του γιου της. Πέφτει θύμα ληστείας από ένα γείτονά της μπάτσο που εκμεταλλεύεται την αναπηρία της για να της κλέψει τα λεφτά, την ίδια μέρα που απολύεται από το εργοστάσιο γιατί δεν είναι πλέον παραγωγική. Οταν πάει να του ζητήσει πίσω τα λεφτά εκείνος την απειλεί ότι θα την σκοτώσει, αλλά σκοτώνεται ο ίδιος κατά λάθος.

Μέσα από μία στημένη δίκη όπου την κατηγορούν σαν "αχάριστη μετανάστρια που ήρθε να δουλέψει στην Αμερική", αλλά και για "κομουνίστρια" και "ψεύτρα" την καταδικάζουν σε θάνατο χωρίς κανένα ελαφρυντικό. Τα στοιχεία που ανακαλύπτουν αργότερα οι φίλοι της δεν είναι αρκετά για να γλιτώσει το θάνατο, γιατί δεν έχει χρήματα για να πληρώσει δικηγόρο υπεράσπισης για μία νέα δίκη.

Η ταινία του Τρίερ είναι σύμβολο ενός εναλλακτικού κινηματογράφου που ενσωματώνει τις δικές του κοινωνικές αντιλήψεις για τις ανισότητες της Αμερικής και συνδυάζει εικόνες φανταστικές και ρεαλιστικές, ανατρέποντας τις συνταγές του "χολιγουντιανού" σινεμά.

Η ταινία δείχνει τις φριχτές συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν εκατομμύρια άνθρωποι στην Αμερική. Μία κοινωνία χωρίς δωρεάν υγεία, με χαμηλά μεροκάματα, με ανεργία, και με μία δικαιοσύνη τόσο "τυφλή" που στέλνει κάποιον στο θάνατο γιατί δεν έχει να πληρώσει 2.000 δολάρια δεν είναι σενάριο αλλά ζωντανό παρόν. Αυτό το παρόν το γεμάτο φτώχεια και ταξικές αντιθέσεις, είναι που σπρώχνει εκατομμύρια ανθρώπους στην Αμερική να αμφισβητούν αυτή την κοινωνία και να παλεύουν χτίζοντας συνδικάτα και διαδηλώνοντας ενάντια στον καπιταλισμό.

Η ταινία θα παίζεται στο Ακροπόλ στη Λευκωσία (τηλ 02-422240) απο τις 19 του Γενάρη και σίγουρα αξίζει να την δείτε.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει καθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

10/1: Βιντεοπροβολή - "το σύνδρομο του Κόλπου"

17/1:Ο Τρότσκι και η πάλη ενάντια στο φασισμό

24/1: Πως καθορίζονται οι μισθοί;

31/1: Τι ήταν τα καθεστώτα της Α. Ευρώπης;

7/2: Τι εννοούμε με εργατική τάξη.

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

11/1: Γιατί χρειαζόμαστε τη θεωρία

18/1: Ο Τρότσκι και η πάλη ενάντια στο φασισμό

25/1: Πως καθορίζονται οι μισθοί;

1/2: Τι εννοούμε με εργατική τάξη.

8/2: Τα αντάρτικά κινήματα

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

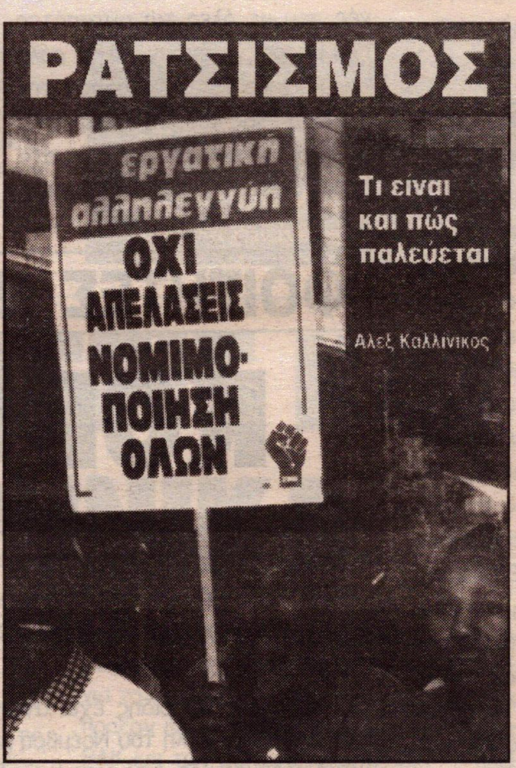

Κυκλοφορεί η δεύτερη έκδοση του βιβλίου "Ρατσισμός τι είναι και πώς παλεύεται" του Αλεξ Καλλίνικος.

Ενα βιβλίο απαραιτητο για τον καθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Μπορείτε να το βρείτε στο Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

100 χρόνια από τη γέννηση του Παντελή Πουλιόπουλου

Μέσα στο 2000 έκλεισαν 100 χρόνια από την γέννηση του θεμελιωτή της επαναστατικής παράδοσης στην Ελλάδα Παντελή Πουλιόπουλου.

Ο Π. Πουλιόπουλος ξεκίνησε την πολιτική του δράση σε πολύ νεαρή ηλικία σαν στρατιώτης στο μέτωπο της Μικρασίας. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ, που αργότερα ονομάστηκε ΚΚΕ) είχε ζωή μόλις δυο χρόνων και παρά την απειρία και τα λάθη του ήταν ένα κόμμα που είχε σαν οδηγό του τις ιδέες της επανάστασης και του διεθνισμού, τις ιδέες της Οκτωβριανής Επανάστασης. Σύντομα ο Πουλιόπουλος βρέθηκε στην ηγεσία του.

Επαιξε ηγετικό ρόλο στην οργάνωση των στρατιωτών στο μέτωπο, και στην συγκρότηση αντιπολεμικών επιτροπών. Μαζί με άλλους 25 συντρόφους του συλλαμβάνεται για τη δράση του και φυλακίζεται περιμένοντας την καταδίκη από το στρατοδικείο της Σμύρνης όμως γλιτώνει την τελευταία στιγμή μέσα στο χάος που προκάλεσε η κατάρρευση του μετώπου τον Σεπτέμβρη του 1922. Μαζί με άλλους συντρόφους του, βρίσκεται στην ηγεσία του Κινήματος των Παλαιών Πολεμιστών, μιας μαζικής οργάνωσης αποστρατευμένων φαντάρων με ξεκάθαρο αντιπολεμικό προσανατολισμό που οργάνωνε κινητοποιήσεις για τα αιτήματα όλου αυτού του κόσμου. Ο Πουλιόπουλος εκλέγεται πρόεδρος της Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών και γράφει το συγκλονιστικό Μανιφέστο του Πρώτου Συνεδρίου της "Πόλεμος κατά του Πολέμου" (με το ψευδώνυμο Φ. Ορφανός).

Το Νοέμβρη του 1924, ο Π. Πουλιόπουλος εκλέγεται γραμματέας του ΚΚΕ στο Γ' Εκτακτο Συνέδριό του. Ηταν μόλις 24 ετών. Τα καθήκοντα δύσκολα: να ανασυγκροτήσει το κόμμα σε μια περίοδο προσωρινής υποχώρησης του εργατικού κινήματος, να ξεκαθαρίσει την επαναστατική στρατηγική και τακτική του. Ταυτόχρονα το ΚΚΕ δέχεται τις λυσσασμένες επιθέσεις της αστικής τάξης για τις διεθνιστικές του ιδέες. Ο Πουλιόπουλος σέρνεται δυο φορές στα δικαστήρια τον Αύγουστο του 1925 υπερασπιζόμενος τη θέση του κόμματος για το Μακεδονικό. Η δικτατορία του Πάγκαλου (Σεπτέμβρης '25-Σεπτέμβρης '26) τον ρίχνει στη φυλακή.

Μάχη

Από το 1926 ο Π. Πουλιόπουλος δίνει μια μάχη άνιση: να υπερασπίσει τις επαναστατικές ιδέες του μαρξισμού και της Οκτωβριανής Επανάστασης ενάντια στον σταλινισμό που είχε αρχίσει να κυριαρχεί στην Κομμουνιστική Διεθνή. Μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους του στην Αριστερή Αντιπολίτευση του ΚΚΕ τάσσεται στο πλευρό του Τρότσκι. Διαγράφεται, μαζί με όλη την αντιπολίτευση από το κόμμα το 1928 αλλά δεν σταματάει τη δράση του μέσα από την οργάνωση Σπάρτακος.

Το 1934 στην 6η Ολομέλεια το ΚΚΕ με επικεφαλής τον Ζαχαριάδη εγκαταλείπει και επίσημα την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης. Διακηρύσσει ότι ο στόχος είναι η "αστικοδημοκρατική" ολοκλήρωση της ελληνικής κοινωνίας που θα γίνει σε συμμαχία με "προοδευτικά κομμάτια" της άρχουσας τάξης. Ο Πουλιόπουλος απαντάει με το κλασσικό του έργο "Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;". Με όπλο τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι, καταρρίπτει έναν-έναν τους ισχυρισμούς του Ζαχαριάδη για "καθυστέρηση" και "μισοφεουδαρχικά υπολείμματα" του καπιταλισμού και αποδεικνύει ότι η νικηφόρα προοπτική για το κίνημα είναι η πάλη για την επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Προειδοποιεί ακόμα ότι ο νέος προσανατολισμός του ΚΚΕ το μόνο που θα φέρει είναι συμβιβασμούς και ήττες. Οπως έδειξε και το κίνημα της Αντίστασης που οδηγήθηκε στην ήττα εξαιτίας της πολιτικής της ηγεσίας του ΚΚΕ, το δίκιο το είχε ο Πουλιόπουλος και όχι ο Ζαχαριάδης.

Μετά τη δικτατορία του Μεταξά στις 4 Αυγούστου του 1936, ο Πουλιόπουλος περνάει στην παρανομία. Συλλαμβάνεται τελικά τον Αύγουστο του 1938 και κλείνεται στις φυλακές της Ακροναυπλίας, όπου ήδη βρίσκονταν εκατοντάδες πολιτικοί κρατούμενοι. Οταν ξεσπάει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος τον Σεπτέμβρη του 1939 και μετά ο ελληνο-ιταλικός στις 28 Οκτωβρίου 1940, ο Πουλιόπουλος κρατάει πάλι διεθνιστική στάση. Καταδικάζει την νέα ιμπεριαλιστική σφαγή και διακηρύσσει ότι και αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος πρέπει να τελειώσει όπως ο προηγούμενος, με ένα νέο Οκτώβρη.

Γι' αυτές τις ιδέες ο Π. Πουλιόπουλος έδωσε τη ζωή του. Στις 6 Ιούνη του 1943 εκτελέστηκε στο Νεζερό μαζί με άλλους 105 κρατούμενους αγωνιστές σε αντίποινα για ένα μεγάλο σαμποτάζ των ανταρτών του ΕΛΑΣ στη γέφυρα του Κούρνοβο. Μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα μίλησε στους ιταλούς φαντάρους στη γλώσσα τους καλώντας τους να στρέψουν τα όπλα ενάντια στους αξιωματικούς τους, για την επανάσταση, το διεθνισμό και το σοσιαλισμό.

Σήμερα που μια νέα γενιά αγωνιστών ψάχνει ιδέες για να πολεμήσει ενάντια στο σύστημα του πολέμου, της φτώχειας και της ανεργίας, οι ιδέες και η ζωή του Πουλιόπουλου έχουν να μας δώσουν όχι μόνο έμπνευση αλλά και το κόκκινο νήμα με την πραγματική επαναστατική παράδοση του μαρξισμού.

Αποσπάσματα απο κείμενα του Π. Πουλιόπουλου

«Από τις όχθες του Μαιάνδρου ως τις χιονισμένες βουνοκορφές του Ουσάκ και από της Τουρκίας την ιερή πολιτεία, την Προύσα, ως τις παγωμένες πλαγιές των θρακικών βουνών, εμείς στεκόμαστε άγρυπνοι μπροστά στο φυλάκιο με το τουφέκι στα ξυλιασμένα χέρια μας, έτοιμοι να σκοτώσουμε και να σκοτωθούμε.

Αλλοι κοίτουνται στα νοσοκομεία, είτε από το σαράκι της κακομοιριάς τους χτικιασμένοι, είτε από του πολυβασανισμένου κορμιού το σάπισμα, είτε με αγιάτρευτες ακόμα τις πληγές από το θανατερό βόλι, αυριανοί σακάτηδες, αφρόντιστοι, πεταμένοι, σαν άχρηστα κτήνη, μακριά από κάθε ανθρώπινη σπλαχνική συμπόνια, άλλοι που στην ίδια τους τη δύναμη ζητήσανε τη σωτηρία απ' του πολέμου το βασανιστήριο, αλυσοδεμένοι βρίσκονται στις φυλακές και στενάζουν κάτω από το άσπλαχνο κνούτο του τιμωρού νόμου..

Μη μιλάτε λοιπόν για πατρίδες και εθνικές αποκαταστάσεις γιατί τόσο πιο σιχαμεροί μας φαινόσαστε!

Γι' αυτό, μεγάλοι κυβερνήτες, είμαστε πραγματικοί ηρωϊκοί στρατιώτες της ανθρωπότητας και όχι της πατρίδας σας. Και γι' αυτό η πρώτη του 1921 δεν ακούει εδώ πάνω στο μέτωπο ούτε τα μοιρολόγια των αδικοσκοτωμένων, ούτε τους στεναγμούς των βασανισμένων, αλλά μια κραυγή στεντόρεια, που βγαίνει και από των πολεμιστάδων τα παλικαρίσια στήθεια και από των κοιτόμενων τα χτικιασμένα πνεμόνια και από των αποθαμένων τα χωσμένα κόκκαλα: Ζήτω η Επανάσταση!»

(Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του ΣΕΚΕ "Εργατικός Αγώνας" στις 3/1/1921 με την υπογραφή "το Κεντρικό Συμβούλιο των κομμουνιστών φαντάρων του μετώπου")

«Για το ελληνικό προλεταριάτο η πάλη για την "εθνικοποίηση" της Πάουερ, Φαουντέσιον κλπ, δεν είναι άλλη παρά μια και μόνη ενιαία επαναστατική πάλη, για την προλεταριακή εθνικοποίηση όλων των καπιταλιστικών επιχειρήσεων τόσο της Πάουερ όσο και της Ελληνικής Οινοπνευματοποιίας, τόσο της "ξένης" Τράπεζας Αθηνών όσο και της "δικής μας" Εθνικής Τράπεζας. Είναι πάλη για την απαλλοτρίωση όλων των απαλλοτριωτών, δηλαδή πάλη για την προλεταριακή επανάσταση και τον σοσιαλισμό.»

(απο το βιβλίο: «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση»)

«Οι κομμουνιστές δεν αναλαμβάνουν να "δημιουργήσουν" εθνικά κινήματα εκεί όπου τέτοια δεν υπάρχουνε, έργο χιμαιρικό. Υποστηρίζουν τέτοια κινήματα όπου εκδηλώνονται.

Οι κομμουνιστές μπροστά σε ένα νικημένο ή προδομένο εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα ή μπροστά σε εξεθνιστικές ή εξανδραποδιστικές ενέργειες της εθνικής τους μπουρζουαζίας δεν κλείνουν τα μάτια και δεν γίνονται λάτρεις του "τετελεσμένου γεγονότος". Δεν θα αρνηθούνε την πραγματικότητα της εθνικής καταπίεσης μιας εθνότητας και τον πόθο της (που υπάρχει στην καρδιά και το μυαλό κάθε Μακεδόνα εργαζόμενου) να αποτινάξει κάποια μέρα τον εθνικό ζυγό. Οι κομμουνιστές κάνουν δικούς τους τους απελευθερωτικούς αυτούς πόθους του μακεδονικού λαού και διακηρύτουν δυνατά από τώρα το δικαίωμά του να αυτοδιατεθεί μέχρι και του κρατικού αποχωρισμού του, αν τέτοια είναι η θέλησή του.»

(Ακροναυπλία Μάης 1940)

«Τα τανκς και τα στούκας του Χίτλερ οι μεραρχίες και οι καραμπινιέροι του Μουσολίνι, οι νέοι Μανιαδάκηδες του Τσολάκογλου όλες αυτές οι σειρές αλυσίδες που έχουν ζώσει τη χώρα δεν στάθηκαν ικανές να κρατήσουν καθηλωμένο το προλεταριάτο και τις άλλες καταπιεζόμενες μάζες και να τις υποχρεώσουν να δεχτούν αδιαμαρτύρητα την κατάσταση που δημιουργήσαν με τον πόλεμό τους οι Αγγλοι, οι Ιταλο-γερμανοί, κι οι ντόπιοι εκμεταλλευτές και τα μέτρα για τους πολεμικούς σκοπούς του Αξονα και τα συμφέροντα της ελληνικής μπουρζουαζίας...

Το χάος η κρατική και οικονομική εξάρθρωση θα συντελεστεί. Η καταλήστεψη από τις αρχές κατοχής, η απομύζηση και η αισχροκέρδεια από τις ντόπιες βδέλες το ίδιο και εντατικότερα ακόμη. Η πείνα και η γύμνια μ' όλα τα επακόλουθά τους θα εξακολουθήσουν να μαστίζουν τις φτωχές μάζες και να φουντώνουν ακόμη περισσότερο την αγανάκτησή τους και τη διάθεσή τους για πάλη. Οι εκδηλώσεις αυτής της αγανάκτησης και αυτής της διάθεσης για πάλη δεν θα εξαφανιστούν ούτε θα λιγοστέψουν. Θα πληθαίνουν και θα γίνονται εντονότερες.»

(Ακροναυπλία Ιούλης 1941)

«Από την ίδια την ουσία του ο μαρξισμός δεν είναι δόγμα κλειστό, ακίνητο. Προϋποθέτει ίσα ίσα την αναγκαιότητα της κατοπινής του ανάπτυξης. Με τα δεδομένα της ολοένα καινούργιας πείρας και με τις νέες ανακαλύψεις της επιστήμης ο μαρξισμός -η ίδια η μέθοδός του- το απαιτούσε εξαρχής όχι μόνο να ελέγχεται κάθε φορά για να επαληθεύεται αλλά και για να πλουτίζεται με νέες θεωρητικές κατακτήσεις....Τέτοιο είναι το έργο που επιτέλεσαν οι καλύτεροι μαθητές του Μαρξ και αναστηλωτές του επαναστατικού μαρξισμού από τον επίγονο ρεφορμισμό, η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ο Ν. Λένιν, και ο Λ. Τρότσκι.»

(Ακροναυπλία, Αύγουστος 1941)

εργατικη δημοκρατια

Κυβερνητικοί γιατροί

Η κυβέρνηση Κληρίδη για χρόνια τώρα κοροϊδεύει τους κυβερνητικούς γιατρούς αφού δέν έχει λύσει κανένα πρόβλημα τους. Τώρα έχει το θράσος να δηλώνει πως δέν διαπραγματεύται υπο την «απειλή μέτρων» και με πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Υγείας κατηγορεί απο πάνω τους γιατρούς οτι θέλουν να εκβιάσουν την κυβέρνηση λόγω εκλογών και τους χαρακτηρίζει σάν «αλάζονες», «προνομιούχους» και «άπληστους».

Απεργία για να σπάσει η κυβερνητική κοροϊδία

Τα αιτήματα των γιατρών είναι πέρα για πέρα δίκαια, και για χρόνια τώρα παραμένουν άλυτα. Μάλιστα αυτά που ζητούν είναι ψίχουλα αν τα συγκρίνει κανείς μέ όσα απλώχερα δίνει η κυβέρνηση στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους, σάν φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις.

Ζητούν:

- **Πλήρη σύνταξη.** Πολλοί γιατροί φτάνουν στο όριο σύνταξης χωρίς να φτάσουν στη κορυφή της κλίμακας τους με αποτέλεσμα να παίρνουν μειωμένη σύνταξη αφού για χρόνια μπορεί να δούλευαν σαν ωρομίσθιοι ή με 15νθήμερες ή εξάμηνες συμβάσεις που δέν υπολογίζονται στα συντάξιμα χρόνια. Εξάλλου τα πολλά χρόνια σπουδών τους έχουν σαν αποτέλεσμα να μπαίνουν στην υπηρεσία σε σχετικά μεγάλη ηλικία.

- **Υπερωρίες.** Οι γιατροι δέν πληρώνονται όλες τις ώρες που δουλεύουν. Οταν ένας παιδίατρος για παράδειγμα δουλεύει 24ώρη εφημερία αμείβεται μόνο για τρείς ώρες, οι γυναικολόγοι τέσσερις και οι παιδοχειρούργοι για μιά, άσχετα αν θα διανυκτερεύσουν στον Νοσοκομείο, αν είναι αργία ή Κυριακή. Ζητούν να πληρώνονται τις ώρες που εργάζονται πέραν του κανονικού ωραρίου σάν υπερωρία όπως ισχύει με κάθε άλλο εργαζόμενο.

- **Μισθολογική ανέλιξη** και όχι να παραμένουν στάσιμοι στην ίδια θέση παρά τις σπουδές τους ή παρά το οτι έχουν αυξηθεί οι ευθύνες τους και τα καθήκοντα τους.

- **Προσλήψεις** για σωστή επάνδρωση και στελέχωση των κρατικών νοσηλευτηρίων ώστε να γίνεται η δουλειά τους καλύτερα και να μή ταλαιπωρούνται και οι ασθενείς.

Στην ουσία οι γιατροί παλεύουν όχι μόνο για να καλυτερέψουν τους μισθούς και τις συνθήκες δουλειάς τους αλλά και για καλύτερη και δωρεάν περίθαλψη, για καλύτερα νοσοκομεία με σύγχρονα μηχανήματα.

Θανατηφόρες ελλείψεις

Είναι οι πρώτοι που καταγγέλουν τις ελλείψεις και την διάλυση της δημόσιας και δωρεάν περίθαλψης.

Το μηχάνημα αιμοδιάλυσης στην Πάφο είναι χαλασμένο απο το '96. Αξονικός τομογράφος δεν υπάρχει εκτός απο το νοσοκομείο της Λευκωσίας. Οι φορείς του AIDS καταγγέλουν την έλλειψη αντιδραστηρίων για εξειδικευμένες εξετάσεις. Οι λίστες αναμονής για έγχειρήσεις και εξετάσεις μεγαλώνουν λόγω έλλειψης γιατρών και μηχανημάτων. Οι ασθενείς στα εξωτερικά ιατρεία σχηματίζουν ουρές και η ταλαιπωρία τους φτάνει τα όρια του εξευτελισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπιας.

Οι κυβερνητικοί γιατροί καταγγέλουν αυτές τις ελλείψεις και την κυβέρνηση πως με την αγορά υπηρεσιών απο τους ιδιώτες προχωρά στην διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας και στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μεγαλοκλινικαρχών και όχι των ασθενών. Καταγγέλουν την κυβέρνηση ότι θέλει να μετατρέψει ακόμα και τα νοσοκομεία σε επιχειρήσεις, όπου η ποιότητα της περίθαλψης θα εξαρτάται όχι απο τις επιστημονικές δυνατότητες αλλά απο τό αν είσαι πλούσιος ή φτωχός. Γι'αυτό πρέπει ο κάθε εργαζόμενος να σταθεί δίπλα στους κυβερνητικούς γιατρούς και να δείξει έμπραχτα την ηθική και υλική συμπαράσταση του στον αγώνα των γιατρών.

Απο προηγούμενες κινητοποιήσεις των εργαζομένων στα νοσοκομεία

Η κυβέρνηση δεν έχει κανένα δικαίωμα να κατηγορεί τους γιατρούς ότι δεν δείχνουν υπομονή και δεν κάθονται σε διάλογο. Η νέα ηγεσία των γιατρών έδωσε τόση πίστωση χρόνου στην κυβέρνηση και ανέστειλε τόσες φορές τα μέτρα που εξάγγελε που κινδυνεύει να κατηγορηθεί ότι ακολουθά τον ίδιο δρόμο των ατέρμονων διαπραγματεύσεων που ακολουθούσε και η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ, η οποία τους έσπρωξε να κάνουν νέα συντεχνία. Φαίνεται ότι αυτή η στάση αναμονής και αναστολής των μέτρων που κράτησε και η νέα ηγεσία της ΠΑΣΥΚΙ αποθράσυνε το υπουργείο Υγείας και την Κυβέρνηση με αποτέλεσμα να συνεχίζουν τη κοροϊδία μέχρι σήμερα και να απειλούν του γιατρούς.

Οι τεράστιες πλειοψηφίες πέραν του 90% υπέρ των απεργιακών μέτρων στις γενικές συνελεύσεις που προηγήθηκαν δείχνουν πόσο έντονη είναι η αγανάκτηση και ο θυμός μέσα στους γιατρούς. Η πραγματοποίηση της απεργίας είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να αναγκάσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει και να ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα των γιατρών. Με αυτό το τρόπο θα ανοίξει και ο δρόμος για να σπάσει το πάγωμα των αιτημάτων των εργαζομένων και στους άλλους κλάδους.

Οι κυβερνητικοί γιατροί έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους. Τα διάφορα επιχειρήματα της κυβέρνησης για ψηλούς μισθούς, για «προνομιούχους» και άλλα παρόμοια είναι παραμύθια που δέν πρέπει να πείθουν κανένα. Οσοι έτυχε να νοσηλευτούν στα δημόσια νοσηλευτήρια ξέρουν ότι αυτά σήμερα λειτουργούν αποτελεσματικά μόνο εξαιτίας της αυτοθυσίας και της μεγάλης προσπάθειας των εργαζομένων σε αυτά και όχι εξαιτίας της κυβερνητικής πολιτικής που με τη λιτότητα και τις περικοπές κοντεύει να διαλύσει την δημόσια και δωρεάν Υγεία. Οι πραγματικοί προνομιούχοι είναι οι φίλοι της κυβέρνησης, οι βιομήχανοι, οι ξενοδόχοι, οι τραπεζίτες και οι κερδοσκόποι του χρηματιστήριου που τους κάνει δώρα εκατομμυρίων λιρών και όχι οι γιατροί, οι εκπαιδευτικοί και οι αλλοι δημόσιοι υπάλληλοι.

Για να κερδίσουν οι γιατροί χρειάζονται δυναμικοί αγώνες αλλά και η συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων. Γι' αυτό και όλοι, δημόσιοι και ιδιωτικοί, πρέπει να σταθούμε στο πλευρό τους με σύνθημα:«Η ΥΓΕΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ».

Νίκος Αγιομαμίτης

> Για να κερδίσουν οι γιατροί χρειάζονται δυναμικοί αγώνες αλλά και η συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων. Γι' αυτό και όλοι, δημόσιοι και ιδιωτικοί, πρέπει να σταθούμε στο πλευρό τους με σύνθημα «η Υγεία πάνω απο τα κέρδη».